

اداره خانه سی :
فقطه نجفیه بازاری صافعیلر خاند. ۱۶

آبولا

ساحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس د. خریستیدیس

‘Αβ’ Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ’ ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✻ ΓΡΑΦΕΙΑ ✻ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΡΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>‘Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 ‘Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>‘Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 ‘Εξωτερικὸν φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

ΟΙ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΣ

‘Ο ἑνταῦθα νομισθεὶς αἰχμάλωτος
‘Αγγλος στρατηγὸς Τάουσεντ.

‘Ο ‘Αγγλος στρατηγὸς Πέρσου Λέιν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΥΔΕΠΟΤΕ

Ἐκ τῆς περικοπῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἣτις ἀναγινώσκειται αὖριον ἀπ' ἐκκλησίας, μανθάνομεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὴν τελευταίαν ἡμέραν, τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς, σταθεὶς ἐν μέσῳ τοῦ συρρέουστος πλήθους, ἤρξατο νὰ διδάσκη τὸν λαόν. Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ναζωραίου πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἐτέρων ὁμῶς ἐξήφθη ὁ φθόνος καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ μανία τόσον, ὥστε ἀπεστάλησαν ὑπηρέται μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβωσιν αὐτόν. Ἄλλ' οἱ ὑπηρέται ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι. Ὅταν δὲ ἠρωτήθησαν :

— Διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν ;

Οἱ ὑπηρέται ἀπήντησαν :

— Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ τοσοῦτον εἶχε καταπλήξει καὶ γοητεύσει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

Ἄλλὰ τί γοητευτικὸν ἠδύνατο νὰ ἔχη διδασκαλία, οἷα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀπαιτούσα τσακύτην αὐταπάρησιν καὶ θυσίαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἐξαναγκάζουσα αὐτόν νὰ ἀποβάλῃ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἔσυρον τὰ πάθη καὶ αἱ χυδαῖαι ὀρμαὶ, ἡ ἀπαιτούσα πίστιν θερμὴν καὶ ἀφοσίωσιν ἐμπρακτον ; Βεβαίως τὰ ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ ἀπορρέοντα καθήκοντα εἶναι μέγала, εἶναι δυσβάστακτα, διὰ πάντα δὲ μὴ ἐμφορούμενον πολλῆς πίστεως καὶ θελήσεως, εἶναι ἐν πολλοῖς ὑπεράνθρωπα. Ἀλλὰ, παρὰ τὰ καθήκοντα ταῦτα, ὑπάρχει καὶ ἡ γλυκεῖα ἀμοιβή, ἡ υπερτάτη ἀπόλαυσις, ἡ ἠθικὴ καὶ ἐνδόμυχος, ἡ καταπλημμυροῦσα τὴν καρδίαν καὶ διαχέουσα τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ ψυχῇ.

Μήπως ὁ Χριστὸς δὲν ἐκήρυξεν, ὅπως πρὸς αὐτόν στραφῶσιν οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, διὰ νὰ τοὺς ἀναπαύσῃ ; Μήπως Ἐκεῖνος δὲν ἐβροντοφώνησεν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία δὲν ἐγκείται ἐν τῇ φθαρτῇ καὶ μεταβλητῇ ὕλῃ, ἀλλ' εἰς τὴν ἀφθαρτον καὶ ἀναλλοίωτον ψυχικὴν ἱκανοποίησιν ; Μήπως Αὐτὸς δὲν εὐηγγελίσθη τὴν ἀδελφοποίησιν ἑλοῦ τοῦ κόσμου ὑπὸ ἓνα Πατέρα κοινὸν καὶ παρήγορον, τὸν Θεόν ; Μήπως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐδίδαξε τὴν ἠπιότητα ἀντὶ τῆς ὀργῆς, τὴν ἀλήθειαν ἀντὶ τοῦ ψεύδους, τὴν ἀγάπην ἀντὶ τοῦ μίσους, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἀντὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ ;

Ἰδοὺ διατί εἶχον δίκαιον οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φαρισαίων νὰ διασαλπίσουν εἰς τοὺς ἐντολεῖς τῶν, ὅτι οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Διότι εὕρισκον, ὅτι ἡ διδασκαλία αὕτη ἦτο κατ' ἐξοχὴν παρήγορος καὶ εὐεργετικὴ, μεστὴ ἀνακουφίσεως καὶ ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ταινία ἐξελίσσεται

Καὶ ἡ παρέλασις ἐξακολουθεῖ, διαρκῶς ποικίλουσα καὶ ἀκαταπαύστως ἐναλλασσομένη.

Διέρχεται τώρα πρὸς ἡμῶν εἰς οὐχὶ σπάνιος τύπος γυναικός. Ἐν βλέμμα — πρόχειρον, ἐπιπόλαιον — εἰς τὸ ἐξωτερικόν της καὶ θὰ λάβετε ὡς πρώτην σας ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσιν μίαν ἰδέαν εὐτυχίας, γαλήνης, ἀνέσεως. Οὐδὲν προδίδει, ἄλλως τε, διάφορον, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀντίθετον κατάστασιν. Εἶναι ἐν τάξει πρὸς τὸ πολυτελὲς περιβάλλον, ἡ δὲ ἀμφίεσις δὲν ξενίζει διὰ τῆς καθυστερήσεως. Ἐπιπλέον ἐν μειδίῳ, τὸ ὁποῖον παραμένει σχεδὸν ἀπομυσταλλωμένον εἰς τὸ πρόσωπόν της, σὰς κομνεὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐλάβετε περὶ αὐτῆς.

Λάβετε ἐν τούτοις τὸν κόπον νὰ τὴν ἀπολοῦσθε. Προσπαθήσατε νὰ ἐμβαθύνετε κάτω ἀπὸ τὴν γαλήνην καὶ τὴν γλαυκότητα, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφίνει νὰ ἴδωμεν ἀπλουμένην, βαθύτερον ἀπὸ τὴν γλυκύτητα, τὴν ὁποίαν μᾶς κόμνει νὰ αἰσθανθῶμεν. Τότε θὰ γνωρίσωμεν τὴν κατάστασιν τὴν ἀληθινήν.

Ἐπὶ τὸ μειδίῳ θὰ συναντήσωμεν τὸν πόνον, ὑπὸ τὴν χαρὰν θὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν ἄμετρον λύπην, ὑπὸ τὴν γαλήνην τὰς ψυχικὰς θυέλλας καὶ ὑπὸ τὸ διαφανόμενον εἰδύλλιον κάποιαν φοβερὰν μυστικὴν τραγωδίαν.

Ὅταν ἡ ὑπαρξὶς αὕτη εὐρεθῇ μόνῃ μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, μετὰ τὸς ἀναμνήσεις, μετὰ τὴν κατάστασιν της, τότε θ' ἀποβάλῃ, ὅτι μετὰ κόπον καὶ μετὰ ἀγῶνα περινεύεται. Θὰ ἀποθέσῃ τὸ μειδίῳ καὶ τὴν χαρὰν, καὶ τότε τὸ δάκρυ θὰ σταλαῖ ἐπὶ τῶν κουρασμένων ὀφθαλμῶν της. Τώρα δὲν θὰ τὴν βλέπη κανεὶς, πρὸς τί νὰ φορῇ τὰ περιβλήματα αὐτὰ τῆς ἐξόδου ;

— Ἀλλὰ τότε ὑποκρίνεται ἡ γυναῖκα αὕτη ;

Ἄν ὁ σκοπὸς τῆς ὑποκρίσεως εἶναι ἡ ἀπάτη, δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν οἴσωμεν κατὰ πρόσωπον τὴν κατηγορίαν αὕτην. Οὐδένα θέλει νὰ ἀπατήσῃ καὶ οὐδέτις ἐπιζητεῖ τὴν ἐμμετάλλευσιν. Ἀπλούστατα ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ θλίψις της ἡ μυστικὴ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτήν ἂν τὴν διασαλπίσῃ εἰς τὸν κόσμον, οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τοὺς θρούλλους καὶ τὰς διαδόσεις. Κρατεῖ λοιπὸν δι' ἑαυτὴν μυστικὰ νὰ ἐκτυλίσσει αἱ τραγωδία τῆς ψυχῆς της καὶ ἐκείνη διὰ τοὺς ἄλλους γελᾷ, ὡς νὰ ἦτο θεατὴς ὀπρῆτας. Ἐχετε ἰδεῖ καὶ ἐπὶ τῶν τάφων εὐσεφυῆ ἀνθρώλια πόσον εὐχρόμα καὶ χαροπὰ εἶναι. Πιστεύετε ποτέ, ὅτι ἔχουν ποιεσθῆ μετὰ τὰ πικρότερα τῶν δακρύων ;

Ἡ ψυχὴ αὕτη, ποῦ περῶν, ἀνήκει εἰς μίαν μυστικὴν ἡρωίδα ἀποκαλυφθῆτε πρὸς αὐτῆς.

Τόπον τώρα εἰς ἓνα τύπον ἄλλον, ποῦ καλύπτει τὸ μάτι σας μετὰ τὸν ὄγκον του. Τόπον εἰς τὸν σιδηροῦν αὐτὸν ἄνθρωπον, τόπον εἰς τὸ βραδυποροῦν αὐτὸ χρηματοκιβώτιον.

Εἶναι προγαστῶρ, πλαδαρός, μετὰ ἀφθονίαν αἰματός καὶ τραχίλου. Τὸν ὄγκον του λαμβάνει ἀνάγκην νὰ στηρίξῃ καὶ εἰς τὸ δυνατό του μπιστοῦνι, τὸ ἐπίχρυσον τὰ μάτια του ἐννοεῖ νὰ προστατεύῃ μετὰ γυαλιά, χρυσᾶ καὶ αὐτὰ τὰ δόντια του δὲν εἶναι πλέον λευκά, ἀφεὶ τὸ στόμα του εἶναι χρυσορρυχέιον τὰ δάκτυλά του εἶναι κατὰ στικτα ἀπὸ ἀδάμαντας εἰς τὴν γραβάταν του μισουρανεῖ ἓνα μπριλάντι.

Τόπον εἰς τὸν σιδηροῦν αὐτὸν ἄνθρωπον.

— Ἀλλὰ πῶς εἶναι σιδηροῦς ;

Οἱ ἀρχαῖοι ἰσπύται ὑπὸ τὴν μεταξίνην, τὴν λεπτήν περιβολὴν τῶν ἐκρηπτον ἐπιμελέστατα τὴν σιδηρᾶν τῶν πανοπλιῶν, τὸν θώρακα καὶ τὰς περινημίδας. Αὐτὸς δὲν φορεῖ μεταξινὰ ἐν τούτοις, ὑπὸ τὴν ἐκλεκτὴν του περιβολὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσοκρίσῃ τὸ χρυσάφι καὶ τοὺς ἀδάμαντας, κρύπτει ἐπιμελῶς τετραγώνους σιδηροῦς θώρακας, τοὺς θώρακας τοῦ χρηματοκιβωτίου. Εἶναι ὅπως μία σιδηρένια κάσα, ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας οἱ κατασκευασταὶ τῶν παραδίδουν ἡγγυημένως, ὅτι ἀντέχουν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὴν βίαν.

Ἡ κάσα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶναι ἀπὸ ἰσχυρότερον καὶ τοῦ σιδήρου μέταλλον. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ τις εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, διὰ νὰ τὸ ἐξορύξῃ τὸ εὕρισκει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της. Εἶναι τὸ ἐγὼ μέταλλον ἰσχυροτάτης ἀντοχῆς, φοβερᾶς ἰσχύος πρὸ αὐτοῦ οὐχὶ μόνον τὸ πῦρ καὶ ἡ βία, ἀλλὰ ὅλα τὰ στοιχεῖα εἶναι δυνατόν νὰ κατασυντριβῶσι. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ τὸν θίξῃ ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ συμπάθεια, ἡ τρυφερότης, ἡ ἀγάπη, ὁ ἀλτρουϊσμός ; πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν φθάσῃ τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ ἡ ἀπόγνωσις τοῦ δυστυχούς ;

Δι' αὐτὸ περιφέρεται ὀπαθῆς, ἐπιβλητικὸς, ἀμετάβλητος, ἀλύγιστος. Περιμένετε ἀπὸ τὸν κωφὸν νὰ δονηθῇ εἰς τὸ ἀκουσμα καὶ τῆς γλυκυτέρας μουσικῆς ; περιμένετε ἀπὸ τὸν τυφλὸν ἐνθεουσιισμόν, ὅταν παρελαύνῃ τὰς στοῦς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως ; Ἡ ὀπιογήτευσσις τῶν περισσοτέρων πηγάζει ἀπὸ τὴν οὐτοπίαν αὕτην. Ἐπὶ ἀρνοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀναπήρους αὐτοὺς τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις, ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν, ὅτι ὁ σιδηρόφρακτος ὄγκος εἶναι δυνατόν ποτε νὰ συγκινηθῇ.

Ἀλλὰ παρέρχεται καὶ αὐτὸς, καταλείπων τὴν ἀπογοήτευσιν γύρω του. Παρέρχεται, διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἕτερον — γυναικίον πλέον τοῦτον — ὄγκον.

Παρελαύνει ἡ σάρξ.

Θὰ τὴν ἀναγνωρίσετε ἀμέσως. Τὰ πάντα τὴν διαλαλοῦν : ἡ περιβολὴ της, τὸ ψιμμύθιον, τὸ βλέμμα, τὸ βάδισμα.

Εἶναι γυνὴ καὶ ὁμῶς ἐπαύσε νὰ εἶναι τριαύτη. Τῆς λείπει ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἡ μυρωμένη, τὴν ὁποίαν ἐσυναιθίσσαμεν νὰ ζητῶμεν εἰς τὴν γυναῖκα. Εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία ἀπεμάδισε κάθε ὑψηλὴν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶναι αὕτη, ποῦ δικαιολογεῖ τὸν ὀρισμὸν του, ὅτι εἶναι ἡ ἐπαφὴ δύο ἐπιδερμίδων. Εἶναι ἡ ἐχθρὰ της, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸν ἄνδρα. Εἶναι ἡ παλλακὶς του, εἶναι ἡ σύντροφός του, ἡ ὁποία τοῦ προσκολλᾶται διὰ μίαν νύκτα ἢ διὰ μίαν ζωὴν.

Τὸ πᾶν τὴν προδίδει. Ὅλα ἐν αὐτῇ εἶναι ἐντεταμένα, ὅλα προκλητικὰ. Φορεῖ πάντοτε ἐνδύματα, τὰ ὁποία ν' ἀφίνομεν ἓνα μακρὸν, παραταταμένον, γαργαλιστικὸν ἤχον, ἀρέσκειται εἰς τὰ δυνατό, τὰ ἀκαλαίσθητα καὶ ἐκνευριστικὰ ἀρώματα, ποῦ παραλύουν, καὶ τὴν σάρκα, τὸ μόνον της κεφάλαιον, τὴν ἐπιδεικνύει μετὰ ἀφειδίαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέχνην πολλήν.

Ἀπὸ τὰ γυρωβαμμένα μάτια της ἐκπέμπονται δέσμαι βλεμμάτων προκλητικῶν καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη της, ἡ βραχνὴ καὶ ἄσπρος φωνὴ της ὑπόσχεται ὄργια καὶ κραιπάλην. Εἰς τὰς παρελάς της μέτην ἡ τέχνη ἀγωνίζεται νὰ προσδώσῃ τὴν ἀπόχρωσιν τῆς αἰδοῦς. Ἡ ἀναισχυντία καὶ ἡ ἀναιδέεια προβάλλει ἀνυπόκριτος.

Πολλάκις ἡ γυνὴ αὕτη δὲν περιέρχεται μόνῃ, Πολλάκις στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα κάποιου εἶναι τὸ θυμὸς της, εἶναι τὸ μεταλλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκμετᾷ ὄχι μόνον τὸν ὕλικόν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν ἱκανότητα, διὰ νὰ τὸν παραδώσῃ κατόπιν εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν κοινωνίαν, σεσηπὸτα τὸν ὀργανισμόν, πεπωρωμένον τὰ αἰσθήματα, νεκρὸν τὴν καρδίαν.

Αὕτη εἶναι ἡ δούρα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ποῦ τώρα περῶν. Ὑπάρχουν ἄνδρες, ποῦ κατέρχονται, διὰ νὰ τὴν παρακολουθήσουν, ὑπάρχουν γυναῖκες, ποῦ τὴν μιμοῦνται.

Ὅταν βλέπη γύρω της τὰς διαθέσεις αὐτὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, βεβαίως δικαιούται νὰ γαυριᾷ, διότι τοὺς μὲν παρασύρει εἰς τὰς σαγήνας της, τὰς δὲ καταβιβάζει εἰς τὸ ἐπίπεδόν της.

Εἰς τὰς γυναῖκας αὐτὰς κατέρχονται οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, ὅσοι δὲν νευφεύονται, ἐκ φόβου — φανταστικοῦ πλεισιάνικου — σιζυγιῶν σκοιδάλων. Ἀλλὰ συμβαίνει, πρὸς οἰκτρὰν εἰρηλίαν τῶν, νὰ ἀναγκάζονται ν' ἀνυψώσωσιν εἰς περιωπὴν συζύγου τὸ ἐξωνητὸν αὐτὸ γύναιον τῆς χθές, μετὰ τὴν γελοῖαν ἀφείλειαν τοῦ ν' ἀπαιτοῦν, ὅπως ὑποκλιθῇ πρὸ αὐτοῦ ἡ κοινωνία.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Θά ήτο τότε αυτός 'ς τὰ δεκατέσσαρα κ' ἐκείνη 'ς τὰ δώδεκα. Δέν τὴν ἐβλεπεν οὔτε 'ς τὴν ἐκκλησία, οὔτε 'ς τὴν βρῦσι, οὔτε 'ς τὸ παράθυρον ἀκόμη. Ἡ μάνα της καὶ ἡ μάνα του δὲν εἶχαν πολλές φίλες. Ἐκεῖ, ποῦ τὴν ἐβλεπε, δὲν ἦταν ποτὲ οἱ δύο μοναχοί· ἦταν ὁ πῶ δέκα ἀγόρια — ἀποφασισμένα νὰ μὴ θῶν τί θὰ πῆ ἀπαρέμφατον καὶ νὰ φέρουν 'ς τὸ χωριό τους τὸν πολιτισμὸν — καὶ πέντ' ἐξή κορίτσια, ποῦ ἐκάθητο ἀπ' τ' ἄλλο πλάγι τοῦ γέροντος δασκάλου καὶ τεχνολογοῦσαν μὲ μιὰ χάρι, πῶς αἰμναν ὅλους ν' ἀγαποῦν τὴν γραμματικὴν. Τὴν χάριν φυσικὰ τὴν εἶχαν, ἐπειδὴ ὅλες ἦταν μικροῦλες, γιὰ τὸ διπὸ του ὄρους γούστο, ὁμορφὴ ἦταν μιὰ μονάχη, μιὰ ξανθοῦλα, κί' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγαπητικιά του!

Τὶ λόγος! ἀπὸ ποῦ κί' ὡς ποῦ ἀγαπητικιά! Οὔτε λέξι πῆς εἶπε ποτέ, οὔτε τὸ δακτυλάκι του ἀγγίξε τὸ διπὸ της χερσὶ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀναπνοὴ του δὲν μποροῦσε νὰ πάη κοντὰ της νὰ τὴν χαϊδέσῃ. Ὅποιος ὅμως ἀνοίγε τὰ βιβλία καὶ τετραδιά του, εὐρισκε κάτω ἀπ' τὸ ὄνομά του ἓνα καλλογραμμένο Ε· ποῦ ὅμως νὰ φαντασθῆ πῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἄρχιζε τὸ ὄνομα τῆς ξανθοῦλας του καὶ γι' αὐτὸ ἀρεῖς νὰ τὸ γράφῃ παντοῦ; Τὸ μόνο, ποῦ πηδοῦσε κάποτε ἀπ' τὰ χεῖλη του 'ς τὰ χεῖλη της, ἦταν κἀνένα σῆμα, σὰν τὸ ἐκλιναν μὲ τὴ σειρὰ ὃ καθέννας ἀπὸ ἓνα χρόνον, καὶ τύχαινε νὰ εἶναι αὐτὸς τελευταῖος 'ς τὴν σειρὰ τῶν ἀγοριῶν κί' ἐκείνη πρώτη 'ς τῶν κοριτσιῶν. «Ἐλυσάμην, ἔλυσω...» πῆγαινε νὰ πῆ ἐκείνη καὶ σκόνταβε καὶ χαμογελοῦσε, καὶ τότε πειὰ ὃ ἄλλος, ποῦ περιμένα μερες καὶ μερες ἀφορμὴ νὰ τῆς δώσῃ ἓνα, ἃ; εἶναι καὶ συμμαζεμένο, χαμόγαλο, ἐλαμπεν ὀλοπρόσωπος καθὼς τὴν κῦτταζε, χωρὶς κανένα φόβο νὰ μὴ νοιώσῃ ὃ δάσκαλος τὸ τρομερὸ μυστικὸν τους. Τότε ἐπεφταν τὰ μάτια του πάλι ἐπάνω 'ς τὸ βιβλίον, κοκκινίζαν τὰ δυὸ της ἄσπρα μάγουλά κί' ἄρχιζε τὸ πλαγιῶν κορίτσι τὸν ἄλλο χρόνον.

Μάτια καὶ πάλι μάτια! Χωρὶς αὐτὰ μῆτε πρώτη, μῆτε σταθερὴ ἀγάπη δὲν θὰ ὑπῆρχε. Ἡ ματιές του, ὅταν ἐμπαινε 'ς τὴν παράδοσι, ἡ ματιές της, ὅταν ἐβγαινε νὰ πάη σπιτί, αὐτὲς ἦταν οἱ ὄρκοι, τὰ τραγοῦδια, τὰ φιλιὰ τους, αὐτὲς ἦταν καὶ τὰ γράμματά τους.

Τὶ ἔγαινε ὅμως; Μὲ τὸν καιρὸ καὶ χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν μεταξὺ τους μιὰ λέξι, ἔκαμαν ὀλοκληρὴ ἐπιστήμη τὴν τέχνη αὐτὴ τῶν ματιῶν! Καὶ ἦταν λογιῆς-λογιῆς ματιές: ἡ ματιὰ τῆς ἀδιὰ-φορίας, ποῦ τοῦσχιζε τὴν καρδιά· ἡ ματιὰ τοῦ θυμοῦ, ποῦ τὴν ἔκαιε σὰν φωτιά· ἡ ἀπιστὴ ματιὰ σὲ κανένα ἄλλο, ποῦ τὸν ἔλυονε σὰν κερὶ· ἐπειτα πάλι ἡ ἡμερὴ καὶ γλυκερὰ ματιὰ τῆς ἀγάπης, ποῦ ξανόβαζε κάθε ψυχὴ 'ς τὸν τόπον καὶ ἡσυχάζεν.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν εἶσι. Ἐυπνοῦσε ἀπ' τὴν αὐγὴ καὶ δὲν ἐβλεπε τὴν ὦρα νὰ πάη 'ς τὸ σχολεῖο. Ἡ μάνα της τὸν καμάρονε καὶ τὸν ἐβλεπε ἀπὸ τῶρα... Ἀσπότη!

Μὰ ἂν καὶ πῆγαινε πάντοτε πρώτος 'ς τὸ σχολεῖο, ποτέ δὲν τὰ κατάρσεν νὰ τὴν εὐρὴ μονάχη. Αὐτὸ ἦταν τῶρα ἡ λαχτάρα του, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό του: νὰ τὴν δῆ—ἄς εἶναι καὶ μιὰ στιγμὴ, μὰ μονάχη— καὶ νὰ τῆς πῆ μὲ λόγια ὅ,τι τῆς ἔλεγε μὲ τῆς καθημερινῆς του φλογερῆς ματιές. Μὲ τί τρόπο ὅμως νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πῶς εἶχε νὰ τῆς μιλήσῃ; Ἐδῶ ἡ ματιὰ δὲν ἐφθάναν· ἐδῶ χρειάζονταν ἔργα, κανένα γραμματάκι! Χίλιες φορὲς τῶγραψε καὶ τὸ ξανάγραψε. Τῶπαινε μαζί του, κρυμμένο μὲς 'ς τὸ μανίκι του, ἀποφασισμένος νὰ μὴ ντραπῆ οὔτε δάσκαλο, οὔτε διευθυντή, μόνο νὰ τῆς περάσῃ τὸ χιρτάκι σὲ κανένα βιβλίον ἢ τετραδιον, ὅ,τι τύχῃ. Ἦρχετο ὅμως ἡ κρισιμὴ ὦρα καὶ παρῆλθε ἡ καρδιά του! Ἐπαιρνε τότε μαζί του τὸ χαρτί, σὰν ἐβγαιναν, τῶκαμνε κομμάτια καὶ καταριώτανε τὴν ὦρα, ποῦ γεννήθηκεν ἓνας τέτοιος φοβητοῦρας.

Ἦταν ἀρχὴ τοῦ μαλοκαίριου, ὅταν ἓνα πρωὶ σηκώθηκε μὲ μιὰ φοβερὴ ἀπόφασιν: πῆγε μὲ πρὸς 'ς τὴν Παναγία κί' ἔκαμε ὄρκο, πῶς θὰ δώσῃ πειὰ ἐκεῖ τὴν μέρα τὸ γραμματάκι, κί' ἂν δὲν τῆς τὸ δώσῃ, νὰ πέσῃ φωτειὰ νὰ τὸν κάψῃ!

Πῆγε πάλι 'ς τὸ σχολεῖο πρώτος. Ἐρχονται ὅλα τ' ἀγόρια, ἔρχονται ὅλα τὰ κορίτσια· μαυρίζουν τὰ μάτια του νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα, τοῦ κάκου! ἡ μικρὴ του δὲν φαίνεται. Διαβάζει ὃ δάσκαλος τὸν κατάλογο, ἔρχεται 'ς τὴν σειρὰ της... — σιωπὴ!

— Πῶς; δὲν ἦλθε σήμερὰ; ρωτᾷ ὃ δάσκαλος μιὰ συντρόφισσά της.

— Ἡ μάνα της εἶναι ἀρρωστὴ καὶ ἔμεινε κοντὰ της.

Μὲ βαρετὰ καρδιά γύρισε σπιτί τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο. Τί νὰ κάμῃ! ποῦ νὰ πάγῃ νὰ βραδυάσῃ γρήγορα καὶ νὰ ξημερώσῃ!

Ἐημερώνει· ξαναπηγαίνει σχολεῖο, τὰ ἴδια! Περνᾷ εἶσι μιὰ ἐβδομάδα, περνοῦν δύο, τίποτε! Ἐνας μῆνας πέρασε, σὰν εἶπε μιὰ μέρα τὸ ἴδιο κορίτσι, πῶς ἡ φιληνάδα της δὲν θὰ ξανάλθῃ πειὰ, γιὰτὶ ἐπρεπε νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀρρωστὴ μητέρα της.

Ἐστὰρ ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια, σωστὸ παλληκᾶρι τῶρα, γύρισε 'ς τὸ χωριὸν τοῦ ἀπ' τὴν ξενιτειὰ γιὰ κάμποσες μερες νὰ δῆ τοὺς δικούς του. Ἐτρεξάν ὅλοι οἱ παλαιοὶ φίλοι καὶ ἡ φιληνάδες του νὰ τὸν δοῦνε. Ἦλθε κί' ἐκείνη ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ, παντοσεμμένη κοπέλλα μὲ ἓνα παιδί. Μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἐγνώρισε καὶ διὰ μιᾶς ἦλθαν στὸ νοῦ τοῦ ἡ εὐτυχισμένες, μὰ καμμιά φορὰ καὶ δυστυχισμένες στιγμῆς, ποῦ πέρασε γι' αὐτήν. Γιὰ πρώτη φορὰ τῆς μίλησε καὶ τοῦ μίλησε γιὰ χίλια τόσα πράγματα: γιὰ τὸ παιδί της, γιὰ τὴ μορφιά καὶ ἐξυπνάδα του· γιὰ τὰ ταξίδια του ὃ ἄλλος, γιὰ τὴ χαρὰ του, ποῦ εὐρισκε τὴ γρηὰ του καὶ ὅλους καλά. Γιὰ ὅλα αὐτὰ χύθηκε ἓνας ποταμὸς λόγια· μὰ γιὰ τὴν πρώτη ἀγάπη τους, γιὰ τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ἀθῶα ἀγάπη, καθὼς τότε, εἶσι καὶ τῶρα, δὲν εἶπαν οὔτε λέξι!

ΓΕΩΡΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΒΑΡΚΑΔΑ

Προσμέν' ἡ βάρκα στοῦ γιγαλοῦ, ἀγάπη μου, τὴν ἄκρη· κατέβα στὴν ἀκρογιαλιά, μὲς' στῆς νυχτιάς τὴν σιγαλιά, ἔλα νὰ φύγωμιν ἐκεῖ, ποῦ χάνεται τὸ δάκρυ.

Προσμέν' ἡ βάρκα μὲ κουπιὰ ὦ! ἔλα στ' ἀκρογιαλιά, κάτω στὸ θόλο τὸ γλαυκὸ, μὲ τὸ φεγγάρι τὸ λευκὸ, νὰ γέρονε τὸ κεφάλι σου μὲς' στὴν θερμὴ μ' ἀγκάλη.

Προσμέν' ἡ βάρκα μὲ πανί, μὲ πρόθυμο τιμόνι· στὰ καταγάλανα νερά, ἢ αὔρα πνέει ὀροσερὰ, ἔλα νὰ φύγωμιν ἐκεῖ, ποῦ ἡ λύπη δὲν σιμώνει.

Προσμέν' ἡ βάρκα, κί' ἂν ἐκεῖ στὸ πέλαγος βουλιάξῃ μὲς' στῶν κυμάτων τὴν ὀρμὴ, κάμνε τὸ δόλιο μου κορμί ζωντανεμένη βάρκα σου, ποῦ στὴν στεριά θ' ἀράξῃ.

E. Γ. Π.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

Μ' εἶδες καὶ γέλασες!... μὰ ἡ καταφρόνια, ποῦ τότε μ' ἔριξε, δὲν μὲ φοβίζει· χιλιάδες κί' ἄμειρα ἂν φύγουν χρόνια, πάντα ἡ ἀγάπη σου θὰ μὲ στολλίξῃ.

Γελᾷς!... στὸ γέλιο σου κᾶτι μοῦ δίνεις μὲ χάρι ἂν βγαίνῃ, ἐλπίδα ἢ πόνο ἢ περιφρόνησι· μ' αὐτὸ προδίνεις πολλὴ ἀγάπη καὶ ζούλεια μόνο.

ΕΛ. ΣΠΥΡΙΑΔΗΣ

Ο ΘΕΙΟΣ

— Ἐγὼ, κύριέ μου, ἔχω μιὰν εὐτυχίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν εὐλογῶ τὸν Ὑψίστον καὶ ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ ἐξαδέλφους τῶν γονέων μου, τοὺς μὴ πλουτήσαντας. Δέν ἔχω θεῖον. Θεῖος, ὡς γνωρίζεις, σημαίνει προσωπικότητα τῶν οἰκογενειῶν, ποῦ εἶχε νὰ διαθέσῃ περιουσίαν. Τοιαύτης βελόνης τῆς ἡσυχίας τῆς ζωῆς μου μὲ ἐλύτρωσεν ἡ μοῖρα. Εἶμαι ἀπηλλαγμένος τῆς ἐνοχλήσεως, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀγρυπνοῦν ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων εἰς τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῆς ζωῆς των, ἐνοχλήσεως, ἢ ὁποῖα εἶναι ἀναμονὴ τοῦ τέλους ἐνὸς ἀνθρώπου διὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ εὐτυχία ἄλλου. Διὰ νὰ ἰννοήσῃς τὴν σημασίαν τῆς εὐδαιμονίας μου αὐτῆς, δέν ἔχω παρὰ νὰ σε παραπέμψω εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς γαιτόνισσάς μου, τῆς Κατινίτσας, ἢ ὁποῖα εἶχε τὴν βαρετὴν μοῖραν νὰ εἶναι ἀνεπιὰ θεοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ περιουσία ἦτο ἀγνωστον ἂν ἀπετελεῖτο ἀπὸ 700 δολλάρια ἢ 7 ἑκατομμύρια. Ἐνας τέτοιος θεῖος εἶναι πρόσσπον· διὰ τραγοῦδιαν ἢ δι' ὀπερέτταν, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, τὸ πλῆθος τῶν θεῖων, τῶν ὁποῖων εἶναι μὲν γνωστὴ ἡ περιουσία, ἀλλ' εἶναι ἀγνωστος ἡ διάθεσίς των καὶ τοῦτο δέν εἶναι μικρότερος μπελάς τοῦ πρώτου. Ἡ ὑπαρξις αὐτῆ τῶν θεῖων, ἐδημιούργησε μιὰν τάξιν δυστυχῶν. Ἐν πρώτοις οἱ γέροντες αὐτοὶ ἔχουν πάντοτε τὰ φρούδια θυμωμένα, ἔχουν κανονίσει τὴν ζωὴν οὐχ τὴν ἰδικὴν των, ἀλλὰ τὴν τῶν ἀνεπιῶν των, σύμφωνα πρὸς τὰς παθήσεις τῶν ἀρρῶρων των, τῶν νεφρῶν των, τῶν νεύρων των, τῶν γηρατειῶν των, καὶ ὅλα ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἀδήλου, ποῦ περιέχει μιὰ διαθήκη.

Ὁ συνομιλητὴς μόνυ ἐσταμάτησε, πρὸς στιγμὴν, τὸν καταρράκτην αὐτὸν τῆς περὶ θεοῦ φρασολογίας του, ἐξήτησεν ἓνα ποτήρι νερό, καί, ἀφοῦ τὸ ἐπιεν, ἐξηκολούθησε μὲ τόνον ζωηρότερον:

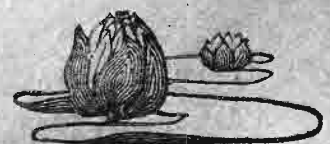
— Μία διαθήκη βαρύνει τὴν ζωὴν τῶν ἀνεπιῶν των, τοὺς ταράσσει εἰς τὸν ὕπνον των, τοὺς ἐνοχλεῖ εἰς τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ζωῆς των, διότι πιθανὸν νὰ τὰς μάθῃ ὃ θεῖος, ὃ ὁποῖος δέν εἶναι καθόλου σύμφωνος· τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἀκολουθοῦν ἐπαγγελίματα, ποῦ δέν τοὺς ἀρέσουν, τοὺς καθιστᾷ δουλικούς εἰς τὰς ὀρέξεις ἐνὸς ἀνθρώπου, τοὺς κἀνει συνοικέσια, διὰ τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἐρωτῶνται τελευταῖοι, καὶ τέλος ἐνδομύχως εὐχονται νὰ ἐλθῇ ἡ ἀγία ὦρα τῆς κληρονομίας. Ἡ εὐχὴ διὰ τὴν ἀγίαν αὐτὴν ὦραν εἶναι ταυτόσημος μὲ τὴν εὐχὴν διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἀγρίου, ποῦ ὑπάρχει πιθανότης νὰ τοὺς ἐνθυμηθῆ εἰς τὴν διαθήκην του. Τοῦτο τὸ μεσαιωνικὸν καὶ τὸ τραγικὸν ὄν εἶναι ὃ θεῖος, ποῦ ἔχει παράδες. Οἱ ἀνθρώποι ἐξ αἰτίας του γίνονται μακοὶ, οἰκογένεια ἀλληλομισοῦνται, μαχαιρώνονται εἰς τὰ φανερά ἢ εἰς τὰ κρυφὰ, χαρακτηρῆς καταστρέφονται, οἱ ἀνθρώποι γίνονται νευρωμάτωροι, διότι τίποτε δέν ἐπιτείνει τὴν νευρωπάθειαν, ὅσον μιὰ ἀναμονὴ· καὶ φεῦ! ἡ ἀναμονὴ τῆς κληρονομίας διαρκεῖ συχνότατὰ ὅσον καὶ μιὰ μακρὰ ζωὴ. Ἴδου κακόν, ποῦ μόνον θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ μὲ κάμῃ νὰ καταργήσῃ τὴν κληρονομίαν τῶν περιουσιῶν. Ἐχω τὴν ἰδέαν, ὅτι, ἂν οἱ θεοὶ δὲν ὑπῆρχαν, οἱ ἀνθρώποι θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι. Κῦτταξε αὐτὸν ἐκεῖ, ποῦ κάθεται στὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ γκρινιάζει μὲ τὸ γκαρσόνι.

— Τὸν ζήλεσ' ἐκκληρονόμησε πρὸ μηνὸς ἓνα στοργυλὸν πασόν.

— Τί ὠρελεῖ; ἡ κληρονομία αὐτὴ τὸν ἐφαγε· ἐπέρασε τὴν ζωὴν του πτωχός, χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀληθινὰς δυνάμεις του, διότι ἠλπίζεν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ θεοῦ του. Ἄλλ' ἐπαρήμενε ἕως προχθές, ὅποτε τὰ μαλλιά του ἦσαν πλέον γκριζὰ καὶ τὰ πόδια του καὶ ὅλοι του οἱ ἄρμοι ἔχασαν τὴν εὐκαμψίαν των· ὅπως βλέπεις, δέν ἔχει πλέον νεότητα, ἢ ὁποῖα εἶναι ἀπαραιτήτος, διὰ νὰ χωνεύσῃ κανεὶς μιὰν περιουσίαν. Ἀρχίζει λοιπὸν καὶ αὐτὸς νὰ ἐκδικηθῆ.

— Πῶς; — Ἐγινε θεῖος ἄλλων.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΡΕΠΟΡΤΕΡ ΚΑΙ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗΡΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Μένουμεν πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ κατενθουσιασμένοι, ὅταν, κρατοῦντες τὴν ἐφημερίδα μας, πληροφοροῦμεθα δι' αὐτῆς τί συμβαίνει, ὄχι μόνον πλησίον μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, με λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι, πολὺ δικαίως, ἐξεγείρουν τὸν θαυμασμόν μας δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με τὴν ἑπιτηδεϊότητα καὶ τέχνην κατορθώνουν νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ἀποκαλύπτουν τὰ πλέον λεπτὰ σημεῖα τῶν πολλῶν, περιπλοκῶν, μακρῶν, μακροτάτων ἀφ' ἡμῶν πραγμάτων. Ὑπῆρξεν ἐπεχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν πράγματι ἡ ἐφημερίς ἤσυχα καὶ χωρὶς κἀμμίαν ἐξωθεν συνεργασίαν, ἐγράφετο ὅλη μέσα εἰς τὰ γραφεῖά της, με κἀμμίαν ἀπολύτως δυσκολίαν καὶ περιπλοκῆν. Ἀλλὰ τώρα; Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς χεῖρας τὸ τεμάχιον ἐκείνου τοῦ χαρτιοῦ, τὸ ὁποῖον, τυπωμένον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὀνομάζεται ἐφημερίς, πρέπει νὰ ἐργασθοῦν πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων πρώτης τάξεως ρεπόρτερ, οἱ ὁποῖοι, ὑπὸ ποικίλας πολλὰκις μεταμορφώσεως ἢ ιδιότητος, πρέπει νὰ πλησιάσουν ὑψηλὰ πρόσωπα, ἢ νὰ ὀμιλήσουν ἀκόμη καὶ με ταπεινότερα ὄντα, νὰ ὑπεισέλθουν εἰς ἐπικίνδυνα κέντρα, νὰ γνωρίσουν μεγάλους κύκλους καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς, διὰ νὰ δώσουν μίαν ἀκτουαλιτὲ σημερινῆς πρώτης τάξεως ἐφημερίδος. Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τοῦ «**Ὅλα**» θὰ παραθέσωμεν μερικὰ ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν κατορθωμάτων φημισμένων ρεπόρτερ.

— Ἡ ἐφημερίς καὶ ὁ ρεπόρτερ.

Ἡ καλῶς διοργανωμένη ἐφημερίς εἶναι, ὅπως μία μεγάλη πολυούνητος ἐπιχείρησις, με τὴν διεύθυνσιν, τὰ τμήματα καὶ τὰ ἄλλα παραρτήματά της. Εἰς τὸν γραμματεῖα τῆς συντάξεως ἢ τὸν ἀρχισυντάκτην θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ διάφοροι ρεπόρτερ, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ πρωῖ ἕως τὴν νύκτα θὰ παρακολουθήσουν τὰς ἐργασίας τῶν κοινοβουλίων, θὰ μάθουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰ ὑπουργεῖα, εἰς τοὺς ἄλλους κυβερνητικοὺς κλάδους, εἰς τὴν διπλωματίαν, ἢ παρακολουθήσουν τὴν κοσμικὴν κίνησιν καὶ τὰ ἄλλα συνήθη ἢ ἐκτακτα γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποστολὴν του ἕνας καλὸς ρεπόρτερ, δὲν εἶναι παράδεξον νὰ συμπράξῃ, ἐν ἀνάγκῃ, με ἄλλα, ἀνομοιώτατα πρὸς αὐτόν, στοιχεῖα. Ὅταν πρὸ δύο ἑτῶν εἰς μεγαλοῦπολιν τῆς Ἑυρώπης ρεπόρτερ μεγάλης ἐφημερίδος ἀνέλαβε νὰ ἐξακριβώσῃ μυστηριώδη ἱστορίαν ἀπάχης, τὸ κατώρθωσεν, ἀφοῦ τρία ὀλόκληρα ἡμερονύκτια ἔζησε μετὰ τὸ αὐτῶν, ὡς τέλειον νυκτόβιον κακοποιῶν στοιχείον, καὶ ἀφοῦ μετὰ τῶν ἀπάχων ἔχασε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ βαλάντιόν του. Ἄλλος ρεπόρτερ, διὰ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸν κάποιου σόβαρῶς ἀνακρίσεως, ἐκρύβη ἀπαράτητος ὀπισθεν τῶν μεγάλων παραπετασμάτων τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ ἄλλος, ἄλλης ἐφημερίδος, δεινὸς ἀνταγωνιστὴς τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας ἔμεινε κρυμμένος κάτωθεν τοῦ σκεπάσματος τῆς ἀνακριτικῆς τραπέζης. Ὅταν εἰς τὴν Μαδρίτην ἐπρόκειτο νὰ ἐξαρισθῇ ὀλόκληρος οἰκογένεια κιθαρῶν, πρὸς τοὺς ὁποῖους, ἀπομονωθέντας εἰς ξενοδοχεῖον, ἀυστηρότατα ἀηγορεύθη κάθε ἐπικοινωνία, ἕνας ρεπόρτερ, ὑπὸ τὴν ιδιότητα καθαρῆς τοῦ ξενοδοχείου, ἐπλησίασε τὴν μέλλουσαν νὰ ἐξαρισθῇ οἰκογένειαν, ἔμαθεν ὅλην τὴν ἱστορίαν της καὶ με μεγάλην ἐπιτυχίαν τὴν μετέδωκεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ κ. Σεβερέν, ὀνομαστὴ ρεπόρτερ, ἔζησεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰς τὰ ὄρυγχα τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ ἐπέτυχεν νὰ μάθῃ καὶ νὰ προαναγγεῖλῃ διὰ τῆς ἐφημερίδος της ὅλα τὰ ἀληθινὰ αἷτια τῆς τῶν μυστικῶν προσχεδιασθείσης καὶ ἀιφνιδίως ἐκπαγείσης φοβερωτάτης ἀπεργίας. Ὁ Οὐίλλιαμ Κάρτερ, Ἀμερικανὸς ρεπόρτερ, μετμηφιρισμένος εἰς θαυμαστὴν ὑπερωκεανσίον, ἐπέτυχεν νὰ μάθῃ ἐπακριβῶς καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ὀλόκληρον σκανδαλώδη ἱστορίαν, ἢ ὁποῖα συνέβη εἰς τὰξιδιον ἀναψυχῆς δολλαριούχων.

— Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου.

Εἶναι γνωστοὶ οἱ ἄλλοι τύποι τῶν ρεπόρτερ, τοὺς ὁποῖους κάποτε ἐγνώρισεν καὶ ἡ πόλις μας, καὶ οἱ

ὁποῖοι, με χωρὶς πεντάρια στὴν τσέπη, ἀνέλαβον νὰ κάμουν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Ὁ ρεπόρτερ Στίγγλερ, ἀναγνώσας τὸν γῦρον τοῦ κόσμου εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὸν ἴδιον γῦρον εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα. Καὶ τὸ κατώρθωσε μόνον εἰς ἐξήκοντα ἡμέρας, ἐνῶ ἄλλος ἀνταγωνιστὴς του, ὁ Τεριώ, λαβὼν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἠργόπορησε κατὰ ἑννέα ἡμέρας. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἀφήγησιν τοῦ Στίγγλερ, διέτρεξεν οὗτος 32 χιλ. χιλιόμετρα, ἐσταμάτησε δὲ μόνον ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Βιέννην, ὅταν ἔτυχε νὰ εὐρεθῇ εἰς σκηνὴν, καθ' ἣν ἄλλος τολμηρὸς Βιεννέζος ρεπόρτερ ἔπεσεν εἰς τὸν Δουναβίον αὐτοθελήτως, διότι ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ νὰ γράψῃ περὶ τῆς ἀξίας πᾶν σωστικῶν σκύλων, οἱ ὁποῖοι σταθεμένον εἰς διάφορα σημεῖα τῆς προκυμαίας τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Δανὸς ρεπόρτερ Δάνιελ διέτρεξε περὶ μὲγα μέρους τῆς Ἀσίας, θέλων νὰ μελετήσῃ τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπερσιθνηρικῶν σιδηροδρόμων, ὁ δὲ Ἀμερικανὸς Ἐρδώ περὶ μὲγα μέρους τῆς Κλονδύκ καὶ εἰς τὴν λοιπὴν κατάψυχρον Ἀλάσκαν, διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πῶς ἔζων οἱ ἐκεῖ ὀνομαστοὶ χρυσοθήραι.

Ὁ ρεπόρτερ Πόλιαν ἐπὶ ἑννέα ἐβδομάδας ἔζησε μετὰ ξυρακοσυλλεκτῶν ὡς τέλειος ρακοσυλλέκτης, τρεῖς δὲ μῆνας ἀκολούθως ἔμεινε ἀγνώριστος μετὰ ξυ τῶν ζητιάνων τῆς πατρίδος του, κατορθώσας τοιοῦτοτρόπως νὰ μελετήσῃ καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ, νὰ γράψῃ δὲ ἀκολούθως σοφώτατον περὶ αὐτῶν βραβευθὲν σύγγραμμα. Ἐν τούτοις, ὁ Πόλιαν δὲν κατώρθωσεν ἐν τέλει νὰ διαφύγῃ τὸ φοβερόν μάτι ἀγρόπνου ἀστυνόμου, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποπτεύθη καὶ τὸν ἀνεκάλυψε.

Ῥεπορτάζ μεγάλης ἐπιτυχίας, ὑπὸ τὸν μετμηφιρισμένον τοῦ ζητιάνου, κατώρθωσε καὶ ὁ ὀνομαστός ρεπόρτερ Οὐγος Λερού.

— Εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς ζωῆς.

Προκειμένον νὰ μελετηθῇ ἐπακριβῶς καὶ νὰ περιγραφῇ σοβαρῶς μεγάλη ἀπεργία ὀδηγῶν τῶν τρέων καὶ τῶν λεωφορείων, ὁ ρεπόρτερ Ντάνικλ ἔζησεν ὡς ὀδηγός, αἱ δὲ μετὰ ταῦτα γραφεῖσαι σχετικαὶ κρίσεις του ἀφήκαν σημαντικώτατην ἐντύπωσιν καὶ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ καταλλήλως καὶ ἀκριβοδικαίως διεφατίσθησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἄλλος Σουηδὸς ρεπόρτερ, ὁ Τιμορῆ, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιληφθῇ ζήτηματος, ἢ μᾶλλον σκανδάλου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ συνέβαινε εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τῆς Στοκχόλμης, ὑπεσιήληθεν ὡς κομπάρσος μετὰ ξυ τῶν ἠθοποιῶν, καὶ, ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ὑπεκρίθη εἰς τὸ «**Κὼ-Βάδης**» τὰ ἄφωνα θύματα τοῦ ρωμαϊκοῦ Ἱπποδρομίου. Τὸ σκάνδαλον ἀπεκαλύφθη ἐν ὅλῃ τῇ λεπτομερείᾳ του καὶ ὁ Τιμορῆ προσέθεσε μίαν ἀκόμη εἰς τὰς τόσας ἄλλας δημοσιογραφικὰς ἐπιτυχίας του.

Αἱ Ἀμερικανίδες ρεπόρτερ Μίς Μέλβερη καὶ Μίς Μπένξ ἀγνώριστοι ἐπὶ ἕνα χειμῶνα ἐπέρασαν εἰς ἄστυλον πτωχοκομείου, διότι ἀνέλαβον νὰ ἐξακριβώσουν κάποιαν κατηγορίαν καταχρήσεως, διατυπωθείσαν κατὰ τῆς ὅλης διοργανώσεως τοῦ ἀσύλου. Ἡ δευτέρα κατήντησε νὰ μετέλθῃ καὶ τὴν σκομπρίσκειαν τῶν δρόμων, τῶν ἔξωθεν τοῦ πτωχοκομείου, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἄλλας σχετικὰς λεπτομερείας.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Τὸ κλειδί πρὸς τὴν ἀγάπην εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη ἢ ἀλυσίδα, με τὴν ὁποῖαν δένεις τὴν ἀγάπην, ἢ ἐπιτίμησις.

✧ Μᾶς ἀρέσει νὰ ὀμιλῶμεν διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν μυθολογίαν.

✧ Εἶναι δυνατόν τις νὰ ἐξοδύσῃ εἰς μίαν ὥραν τὸσον πνεῦμα, χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ, ὅσον ἄλλοι εἰς ὀκτῶ ἡμέρας, μετὰ μακρῶν συγκέντρωσιν.

✧ Οἱ ἐγωιστὰὶ εὐρίσκουν παράδοξον πῶς οἱ δυστυχεῖς δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν εὐτυχίαν των.

✧ Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τις λεπτότερος ἐνὸς ἄλλου, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλων τῶν ἄλλων.

ΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Οὔτε ἡ καλὴ τροφή, οὔτε ὁ καθαρὸς ἀήρ, εἴτε κατὰ μόναν, εἴτε καὶ ἐν συνδυασμῷ, εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ σωματικῶν ἀσκήσεων.

Ἡ ἀσκήσις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς υγείας, καὶ μόνον ἡ στέρησις αὐτῆς κἀμνει καὶ τοὺς μᾶλλον εὐκαταστάτους οἰκονομικῶς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἔχουν τὸ θλιβερόν προνομίον νὰ μὴ κἀμνουν τίποτε, νὰ εἶναι σκυθρωποὶ, μελαγχολικοὶ, ἀναιμικοὶ καὶ τοῖς παρέχει τὴν ἀπαρχὴν πολλῶν ἀσθενειῶν.

Ἡ μεμετρημένη ἀσκήσις αὐξάνει τὴν δρᾶσιν τῶν ὀργάνων, καθιστᾷ τὴν πέψιν εὐκολωτέραν, τὴν κυκλοφορίαν μᾶλλον ζωηράν, τὴν ἀφομοίωσιν πλέον κανονικὴν καὶ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν της, τὰ ὄστα, τὸ στήθος καὶ οἱ μυῶνες ἀναπτύσσονται εὐεργετικῶς διὰ τὸν ὀργανισμόν.

Τὸ βάδισμα εἶναι βεβαίως ἡ εὐκολωτέρα καὶ ἡ προχειροτέρα τῶν ἀσκήσεων. Τοῦτο εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν πρέπει νὰ εὐρίσκαται ἐν συνδυασμῷ με τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμον, τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα ταχύνουσι τὴν ἀναπνοήν, αὐξάνουσι τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων καὶ διευκολύνουσι τὴν ἀνάπτυξιν. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἔχωσιν ὅλας τὰς εὐεργετικὰς ιδιότητας τὰ παιγνίδια, πρέπει ταῦτα νὰ μὴ γίνωνται εἰς περιορισμένον μέρος, εἰς στενὰς αὐλάς καὶ διαδρόμους, ὅπου ὁ ἐλεύθερος ἀήρ δὲν κυκλοφορεῖ ἐπὶ σφοδρῶς καὶ ὅπου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες δὲν ἐπιεργάζουσι εὐεργετικῶς.

Ὁ πρωῖνὸς περίπατος ἢ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γίνεται μίαν ὥραν μετὰ τὸ γεῦμα, πάντοτε ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὡς λίαν ἐπωφελῆς. Ἐπίσης δὲν πρέπει καὶ ἐδῶ νὰ εἰσαχθῇ ὁ μαθηματικὸς ὑπολογισμός, δ ὅτι τότε ὁ περίπατος χάνει ὅλην αὐτοῦ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν, ἥτις δὲν ἐξαρτᾷται ὀλίγον ἀπὸ τὴν ποικιλίαν καὶ ἀπὸ τὴν τέτυκν. Οὐδὲν εἶναι τὸσον ἀντιδραστικὸν πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνθρωπίνης υγείας, ὅσον ἡ αὐστηρά, ἢ μαθηματικὴ κανονικότης πρὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀσκήσιν, καὶ εἶναι πολὺ προτιμώτερον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας του, τὴν ἐνδόμυχον διάθεσιν, τὰ ἐνστικτὰ του, παρὰ νὰ ὑπακούῃ ὡς μηχανὴ εἰς ἐν προδιαγεγραμμένον πρόγραμμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκτέλεσις τὴν ἀνίαν μόνον ἐξασφαλίζει.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀσκήσεων καλλιτέρα ἀναπνευστικῶς εἶναι τὸ ποικίλλον βάδισμα εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐν τῇ ἐξοχῇ, μέσῳ δασῶν ἢ λιμῶνων καὶ δι' εἰς μέρη ἐλαφρῶς ἀνηφορικὰ. Εὐτυχῆς ὁ δεινόμενος νὰ κἀμῃ τὴν ἀσκήσιν αὐτὴν τοῦλάχιστον ἄποξ τῆς ἐβδομάδος! Εἶναι πολὺ προχέριρος ἀσκήσις καὶ ἐν ταύτῳ πολὺ συντελεστικὴ, κἀμν τὴν παραμελοῦμεν ἐπιμελέστατα. Ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐργασία ὑποχρεώνει νὰ εἶναι ἐπὶ ἐβδομάδα κεκλεισμένα ἐντὸς στενωπῶν δωματίων ἢ αἰθουσῶν καὶ ὅμως οὐδὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἐργασίας των ἐννοοῦν νὰ τὴν ἐπωφεληθῶσι, κινεῦμενοι εἰς μακρὰς ἐξοχικὰς περιπάτους, ἀναπνεύοντες τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ τὰ μύρα τῆς χλωρίδος ἢ τῆς θαλάσσης. Ἀντὶ αὐτῆς τῆς σωτηρίας ἀσκήσεως, προτιμῶσι νὰ κλεισθοῦν εἰς τὰ κἀφνελα καὶ τὰ ζυθοκωλεῖα, ἐντὸς πενιγροῦ ἀέρος, ἀκίνητοὺντες καὶ συμπληροῦντες τὴν καταστροφὴν τοῦ ὀργανισμοῦ των διὰ τοῦ ἀλκοῦλ.

Ἡ τοιαύτη ἀπομάκρυνσις μας ἀπὸ τὰς κινήσεις πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καταλλήλως, διαφωτισούσης τὸν λαόν εἰς τὰς συνειδήσεις τῆς ἀδρανείας ταύτης. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν κίνησιν, τὸν περίπατον, τὴν ἐξοδον, πρέπει νὰ ἐμφυτευθῇ ἀπὸ νεαρῶτάτης ἡλικίας εἰς τὸν ἄνθρωπον, πρῶτον μὲν διότι ἡ ἡλικία αὐτῆ τῆς διαμορφώσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἔχει καὶ τὴν περισσότερο ἀνάγκην τῆς κινήσεως, δευτέρου δέ, διὰ νὰ καταστῇ εἰς ἡμᾶς ἡ συνήθεια ἀναπαλλοτριώτης, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐσυνειθίσκαμεν παιδιόθεν σπειρίως τὸ ἀποβάλλομεν.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « ‘Απ’ ‘Ολα »

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ

Επέτυχα ;

«Την άνευρεσόμενη ώραίαν με μαύρα μάτια, μέτριον άνάστημα, όλίγον παχύναι και κόρην έμπόρου, οικονομικώς ισοβαθμίον μου, κατά προσέγγισιν ευλόγητον. Προΐκα δέν ήθελα ‘Εάν μετά τόν θάνατον τών γαιέων της έκκληρονόμου περιουσίαν τινά, έπεσθίμουν να την διαθέσωμεν διά την άνατροφήν τών τέκνων μας, ρόνον και μόνον, για ή ιδική μου χρησιμεύση διά την μέλλουσαν αποκατάστασίν των.

‘Εκκληρονόμησεν άρχαίτην περιουσίαν και την διαθέτομεν συμφώνως με την άνωτέρω έπιθυμίαν μας. Είναι έγγραμματος, και όμως δέν διαβάσει μυθιστορήματα· αυτή ή ίδια διευθύνει τά τεύ μαγειρίου, αυτή κέρει και ράβει τά ρούχα τών παιδιών μας. ‘Ενδύεται σεμνότητα, δέν αγαπά τά πολυτελή μεταξωτά, δανιελωτά και τά λοιπά της μόδας. Ουδέποτε έξέρχεται μόνη της, ούτε διά τό θέατρον, ούτε εις τούς περιπάτους, ούτε εις επισκέψεις συγγενών· και του, και εις την έκκλησίαν άκόμη, πηγαίνομεν μαζί.

‘Είναι τύπος πιστής και σεμνής γυναικός και γνησίας ορθοδόξου. ‘Εκείνη μ’ αγαπά και εγώ την λατρεύω. Τό δε σάτι μας με τά δύο τά παιδιά μας είναι γεμάτο χαρά και ευτυχία. Αί, τί λέτε τώρα, μέλλοντες σύζυγοι άρρενές τε και θήλειες ; Είχον δικαίον να γράψω: ‘Επέτυχα ; Μικρασιάτης».

Με όνειρα.

«Παρακολούθησας μετ’ ενδιαφέροντος τάς διαφόρους γνώμας τών άξιοτίμων δεσποινίδων περί του ιδανικού συζύγου, περιέμενον, φυσικώ τώ λόγω, ότι και ήμεεις οι νέοι θα ήρατώμεθα όποιον τινά άνευρεσόμεθα την μέλλουσαν σύζυγόν μας. ‘Η έρώτησί σας, δεσποινίς ‘Ιάνθη, ει και είναι πολύ δυσκολωτέρα δι’ ήμάς τούς νέους, με άνέβαλεν εις πολλήν άμηχανίαν, πλήν, κατόπιν τών όσων έδημοσιεύθησαν υπό τών νέων μας, τολμώ να εκφέρω και εγώ την γνώμην μου, φρονών, ότι δέν θα είμαι και τόσοσ άπαιτητικός, όσον άφορῶ διά τά προσόντα της ιδανικής μου συζύγου.

‘Την ιδανικήν μου σύζυγον άνευρεσόμεν ήψηλήν, λεπτήν, ξανθήν, με όφθαλμούς έχοντας τό γαλάζιον του ουρανού χρώμα, έγγραμματος, πρό παντός διά την γλώσσάν της, και, τό κυριώτερον, φιλόκαλον και κομψήν, καθόσον μεγάλως άρέσκαμαι εις τό ζήτημα της φιλοκαλίας. Να γνωρίζη όλίγην μουσικήν, να παιζει μάλιστα και κανέν όργανον, όλίγον χορόν και μίαν από τός ξένας γλώσσας, να αγαπά δέ και την μελέτην. Δέν είμαι, βλέπετε, και πολύ άπαιτητικός, καθόσον δέν ζητώ χρήματα, τό κυριώτερον πρόσκομμα, όπερ παρεσθῆσει εις την έτιωσιν δύο νέων.

‘Εάν ήτο πτωχή, μοι φαίνεται, ότι θα την ήγάπων πολύ περισσότερο. ‘Η μήπως, επειδή είναι τις πτωχός, δέν έχει τό δικαίωμα να άπειρή ήψηλότερον, άφοϋ πτωχάι νεάνιδες γίνονται αι κάλλιστα τών εικοδεσποινίδων, έχομεν δέ παραδείγματα πτωχών νεανίδων, οίτινες και βασιλεύσαι άκόμη άγένοντο ; ‘Αρκαί δι’ ήμέ ή ιδανική μου σύζυγος να είναι κωκοσημείη διά τών άνωτέρω προσόντων, άτινα θα είναι ή καλλίστη δι’ αυτήν προίξ.

‘Πόσον θα την ήγάπων, όταν με μερίδιον εις τό χείλη και με την καρτερικότητα εις την ψυχήν θα μ’ άπαρηγόρει εις τός άντιξέτους του βίου περιστάσεις και δι’ ενός άσματος ή διά τιος ώραίου τεμαχίου μουσικού ή αναγνώσματος θα με άνεκούφιζεν ! ‘Ολόκληρος ή καρδιά μου θα άνήκον εις αυτήν, ή δέ ζωή μας θα διέρρεεν ως έν όνειρω. Πλήν τοιαύτη ιδανική σύζυγος είναι όνειρον και χίμαιρα δι’ ήμέ. Ζώ λοιπόν και εγώ με χίμαιρας και είμαι ευτυχής. — ‘Ονειροπόλος».

Εικών ευμετάβλητος.

«-Να γράψης κ’ εσύ περί ιδανικής συζύγου, μοι ειπον οι φίλοι μου. ‘Ημεεις έγγραψαμεν, είναι ή σειρά σου.

‘Κ’ εγώ βεβαίως να γράψω. Τι ; δέν είμαι και εγώ λουτ-δεύς ; Δέν δύναμαι κ’ εγώ να ειπω τό ιδεώδες μου, όπερ από τόσον χρόνου έγχαλεύχησεν ή καρδιά μου ; Γιατί όχι ;

‘Και τώρα, άκουμπισμένος εις τό γραφείον μου, σκέπτομαι να περιγράψω την ιδανικήν μου σύζυγον. Κ’ ενϋ ή καρδιά μου με ψιθυρίζει : ‘Την θέλω ξανθούλον, μ’ όλόχρυσα μαλλάκια, με κόκκινα ρόδινα χείλη, με γαλανά όλοαγνα ματάκια, ζωηράν σαν πεταλούδα, ή μήμη μου με φωνάζει : ‘Στήθι, άστατε νέε· λησμονείς λοιπόν, ότι πρό όλίγου άκόμη χρόνου έλαγες, ότι την θέλεις μελαγχολικήν, μ’ όλέμαυρα γλυκά μάτια, με μαύρα, ως έβρονον, μαλλιά, μελαγχολικήν, πεπαιδευμένην, βαθύ-χρον ; ‘Κ’ εξακολουθεί να με φωνάζη άπηνής : ‘Αί λησμονείς άκόμη, ότι άλλοτε πάλιν έπεθύμεις αυτήν κασαιήν, μ’ όλόχρυσα μαλλάκια, λεπτήν, με δύο μεγάλα καστανά μάτια, μάτια της άμφιβολίας, εύγε· ή, τουφεράν ; ... Ποία λοιπόν εξ όλων τούτων είναι ή ιδανική σου σύζυγος ;»

‘Επειδιάσα εις τός έρωτήσεις αυτές της μήμης μου. ‘Αλλά πώς όχι, άφοϋ διέβλεπον κατοπτριζομένην εις έκάστην ιδανικήν μου σύζυγον την έκάστοτε φίλην μου ; ‘Ηλλασσεν αυτή κ’ εκείνη μεταβάλλετο

‘Και τώρα ποίαν να ειπω, ότι είναι ή ιδανική μου σύζυγος ; Βεβαίως κώμια· γιατί, αν σήμερα την θέλω ξανθήν, τίς οίδεν αν μετ’ όλίγας ήμέρας δέν έπιθυμώ αυτήν μαύρην και άργότερον δέν ξεύρω κ’ εγώ πώς, έως ότου ή τέχη με δώσει τό έτερον ήμισύ μου, όποτε, εσπε βέβαιον, φίλοι μου, ότι θα σάς πληροφωρήσω όποία είναι, σίχι πλέον ή ιδανική, άλλ’ ή πραγματική σύζυγός μου. -Α. Μ.».

‘Οχι οίησιν πολυμαθείας.

‘Προθύμως σπεύδω να άπαντήσω εις την έρώτησί σας, δεσποινίς ‘Ιάνθη, αν και την εύρίσκω άρκετά δύσκολον.

‘Επιθυμώ λοιπόν νέαν μεταξυ τών 18 και 25 ετών. Δέν ζητώ εξίστιον κάλλος, επιθυμώ όμως πρόσωπον ευείδς· διότι φαεθμαι πολύ μήπως δέν δυνηθώ να λάβω συμπάθειαν εις άρχημον γυναικία. Να μη είναι έγγραμματος, όχι όμως να έχη και οίησιν πολυμαθείας· διότι δέν έχω σκοπόν να φιλολογώ μετ’ αυτής. Να της άρέσουν οι έξοχαί, οι περιπάτοι, τα βουνα, τα δάση, να αγαπά τά άθλη, τά θέατρα, την μουσικήν, να ξεύρη καλόν χορόν, να αγαπά τός διασκεδάσεις, όπως και εγώ. Μ’ όλα καυτα θέλω να είναι, συναισθητομένη την θέσιν της, όλίγον σοβαρά εκεί ποθ πρέπει. Πρό πασών τών άλλων γνώσεων, να γνωρίζη πώς πρέπει να αγαπάται ο σύζυγος, να άνατρεφονται τά τέκνα και να κυβερνάται ή οικία. Δέν ζητώ προίκα και τά τοιαύτα και, αν έχη ιδίαν περιουσίαν, δέν θέλω έγγισαι αυτήν, διότι δέν επιθυμώ να έχω χρηματικώς υποδουλώσεις προς την γυναίκα μου. Προτιμώ να με υποχρεώνη διά τη ; φιλοστοργίας, της αγαθότητος και τών περιποιήσεων αυτής.

‘Ούτω φανάζομαι την ιδανικήν μου· άλλως προτιμώ να μείνω άγαμος. — Γ. Κ.».

Εις τό προσεχές :

‘Η γνώμη της δεσποινίδος ΙΑΝΘΗΣ

‘Ηκουσα προχθές την έξομολόγησιν νεαρῆς δεσποινίδος. ‘Η νεανίς αυτή, με τά δάκρυα σχεδόν στα μάτια μου έλεγεν :

— Είμαι φαερα λυπημένη, και περισσότερο άκόμη, ή άπελπισία μου δέν περιγράφεται, ή ευτυχία μου έχει καταστραφή, τά όνειρά μου καταθρυμματίσθησαν, τό μέλλον μου τό βλέπω πειά μελανόν, σκυθρωπόν, κλεισμένο...

‘Η δεσποινίς άνεστένοξεν, άπέμοξεν έν δάκρυ από τά μάτια της και έξηκολούθησ :

— Φαντασθήτε ! είχομεν γνωρισθῆ· ή φίλια μας σιγά σιγά μετετρόπη εις έν είσθημα, τό όποιον καθήμερον έμεγάλωνε. Με ειχε συμπάθειση έκείνος, με ήγάπησε και, διατί να σάς τό κρύψω, δεσποινίς ; άνταπεκρίθην εις τόν έρωτά του. ‘Ω ! τά γλυκά όνειρα, τά όποια ή νεαρά μου, ή άπειρος ωαντασία έγέννα καθ’ έκάστην και με έλίκνιζεν ! ω ! τάς ώραίας σιγμάς, τός όποιος ή καρδιά μου μ’ έκαρνε να παρονθ, αναλογιζομένη έκείνον. Είχον τολμήσει να άνειροπολώ ένα σπιτάκι, τό σπιτάκι μας, έχουσα εις τό πλευρόν έκείνον, άφωσιωμένη εις την αγάπην του, πιστή εις την λατρείαν του. Αίφνης τόν άγιόν μας έρωτα ήλθε και διετόραξε και άπρόσοπτον. Κάποια μοχθηρά ψυχή, χωρίς κανένα λόγον άλλον από την ευχαρίστησιν, ποϋ αισθάνεται, βλέπουσα να κρημνίζονται ευτυχία, έπλησίασε τόν μνηστῆρά μου και τεϋ έπιθύρισε δύο λόγια. Τά λόγια αυτά ήσαν μικρά συκοφαντικά λόγια, απ’ έκείνα, τά όποια σαλεύουν σπία, κλανίζουν έρωτας, χωρίζου άνδρόγυνα, παραλύου οικογενείας. ‘Εκείνος τα ήκουσε και έπειδή τό κακό καθίσταται περισσότεροσ πιστευτόν από κάθε έπαινον, και τά λόγια αυτά έπιστεύθησ...

Εις λυγρός διέκοψε την έξομολόγησιν.

— Δέν κλαίω μοϋ ειπε τέλος, ους την ματαιωθῆθεισαν αποκατάστασίν μου, ουτε τόν έρωτα, ποξοβέσθη εις την καρδιά του μνηστῆρός μου, αλλά δέν ελπικώ να μη θρηνήσω έκείνο, ποϋ έπασκίσθη μέσα στην ψυχή μου, αυτό ποθ έργάγισε, χωρίς καμμίαν έλπίδα να θεραπευθῆ.

Δέν είναι σπάνιον τό γεγονός αυτό εις την κοινωνίαν μας. ‘Υπάρχου προόσωπα, τά όποια ουδαμίαν άλλην ευτυχίαν γνωρίζου από εκείνην, την όποιαν αισθάνονται, όταν βλέπου την χαράν μεταβαλλομένην εις λύπην, την εϋδαιμονίαν εις έρείπια, τόν έρωτα εις μίσος. Τούς τρέφει ή δυστυχία τών άλλων, την όποιαν προσελούν. Και εις την περιστασιν ταύτην ειδον ένα έρωτα, τείοντα εις μίαν άρμονικήν αποκατάστασιν, τόν έμίσησεν, τόν έφθόνησεν και ειργάσθησεν να τόν καταστρέψωσι. Και τό έπέτυχον, όχι τόσοσ χάρις εις την τέχνην των, όσον εις την έλαφρότητα τών άλλων, οι όποιοι έτεινον ευπιστον ους.

‘Αν ή δεσποινίς κλαίη την θραυσθείσαν ευτυχίαν της, εγώ κλαίω και οίκατιρω τόν άνδρα, ο όποιος και ήτο τό μεγαλειότερον θύμα εις την περιστασιν αυτήν. ‘Εδειξεν άστάθειαν χαρακίτηρος και, άντι να έμπιστευθῆ εις την ευθυκρίσιν του και την άντίληψίν του, παρεσύρθη. ‘Ο άνήρ αυτός και οι όμοιοί του θα είναι πάντοτε δυστυχείς, διότι και εκ της μεγαλειότητος των ευτυχίας θα είναι δυνατόν και ο λεπτότερος ψίθυρος να τούς καταρρίψη : ο λεπτότερος ψίθυρος της μοχθηράς συκοφαντίας. Είναι δέ παρατηρημένον, ότι οι συκοφάνται, έκείνοι ποϋ έχουν έργον την καταστραφήν της ευτυχίας τών άλλων, λαμβάνου πελν θαρρῶσ από τός έπιτυχίας των αυτών, τός προσεχομένους εκ της εϋπιστίας και της άσταθείας τών θυμάτων των. και εξακολουθεου άφρονειδες τό μισαρόν των έργων. Είναι άρα γε άνάγκη να συστήη τις εις τούς άνδρας περισσότεροσ έφρονεικότητα και δεσπιστίαν προς ότι αι κακαί γλώσσαι είναι δυνατόν να σταθμολογήσων ;

Ἐν τούτοις ὁ Βερτράνδος ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι εἶχε κάτι. Τί ; νοσταλγίαν, ἴσως μελαγχολίαν, διότι δὲν ἦτο εἰς τὴν γενέτειραν, δὲν ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς, δὲν ἔζη εἰς τὸ περιβάλλον τῆς.

Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ τὴν ἀόριστον ἀνησυχίαν περὶ τῶν ὅσα συνέβαινον ἐκεῖ κάτω, διὰ τὸ γεγονός, περὶ τοῦ ὁποίου σχεδὸν ὠμίλει ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τῆς μητρός του.

Ὡ! ἡ Μαρίκα! Αὐτὴν ἐσκέπτετο πάντοτε, πρὸς αὐτὴν ὠμίλει κατὰ τὰ παραληρήματα τῆς φαντασίας του. Μετ' αὐτῆς περιεπάτει κατὰ φαντασίαν ἐντὸς τοῦ κήπου τῶν τρελλῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο πλέον δι' αὐτὸν ὅλος ὁ κόσμος. Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ἐκείνου ὑπῆρχε μικρὸν τετράγωνον ἀγρίας πρασινάδας. Τὸ τετράγωνον αὐτὸ ὁ Βερτράνδος ὠνόμαζε : τὸ λιβάδι τῆς βρύσης. Καὶ τί δὲν ἔλεγε πρὸς τὴν φανταστικὴν Μαρίκαν του ἐκεῖ ἐπάνω !

— Ἐνθυμεῖσθε τὸ αἰγόκλημα, ποῦ ἦτο εἰς τὰ μαλλιά σας ; . . . Καὶ ὅταν ἐπέσατε ἐπάνω μου ; . . . Ἐπειτα ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὴν δρῦν, πρὶν ἐπιστρέψωμεν, ἐνθυμεῖσθε ; . . . Ἄπ' ἐδῶ, Μαρίκα, ἐδῶ εἶναι ἓνας τρελλός, ὁ ὁποῖος κἀμμιά φορὰ δρῶμ'α καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Βερτράνδος ἐτοποθετεῖτο μεταξὺ τοῦ τρελλοῦ καὶ τῆς φανταστικῆς συντρόφου του, διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ κατὰ πάσης δυσαρέστου ἐκπλήξεως.

Ἡ φανταστικὴ παρουσία τῆς Μαρίκας τὸν ὑπεχρέου εἰς παντοῖου εἶδους πράγματα. Δι' αὐτὴν εἶχε τόσα μελετήσῃ, ἀπ' οὗτο εὐρίσκειτο εἰς Βορδῶ ! Δι' αὐτὴν προσεπάθει ν' ἀποβάλλῃ τὴν κακόφωνον προφορὰν του.

— Πρέπει ν' ἀφαιρέσω αὐτὴν τὴν κηλίδα ἀπὸ τὸ ἔνδυμά μου, ἔλεγε πολλάκις καθ' ἑαυτὸν· τί θὰ ἔλεγεν ἡ Μαρίκα, ἂν τὴν ἔβλεπεν ; Ἐπειτα, βλέπων, ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν μάταια, ὅτι ἡ Μαρίκα δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὅτι μάλιστα οὐδέποτε θὰ ἐσκέπτετο αὐτὸν, ὁσονδήποτε καὶ ἂν αὐτὸς τὴν ἐσκέπτετο, ἐκλείετο ἐξ ἀπελπισίας εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀκίνητος μὲ τὴν κεφαλὴν κενὴν πάσης σκέψεως καὶ μόνον μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν τῶ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ζήσῃ ὡς ἐν ὄνειρῳ μετὰ τῆς Μαρίκας. Ἡ ἐπιστολὴ, ἐν ἣ τὸν παρεκάλουν νὰ δεηθῇ ὑπὲρ τῶν γονέων του, δὲν ἐσήμαινεν, ὅτι ἡ Μαρίκα θὰ ἔζη τοῦ λοιποῦ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κυπριανοῦ ; Αὐτὴ ἡ ἔκβασις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀπρόοπτον, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον θλιβερὰ διὰ τὸ Βερτράνδον.

Ἄλλως τε, ἐπειδὴ ἡ Μαρίκα, κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου, ὡς σύζυγος τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ, θὰ ἔζη εἰς τὸ πατρικὸν του σπίτι, ἰδοῦ, ὅτι καὶ αὐτὸ θὰ καθίστατο ἀκατοίκητον δι' αὐτὸν. Ἡ θεὰ μόνον τῆς Μαρίκας, ὡς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ του, θὰ τὸν ἔκαμε δυστυχῆ καὶ μανιώδη.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὴν ὥρα ὑπέφερε, καίτοι δὲν εἶχε πυρετόν, καίτοι οἱ πνεύμονές του δὲν ἐξεδήλωνον κἀμμίαν προσβολήν, ἐν τούτοις εἶχεν ἀδυνατήσῃ ἐξ αἰτίας τῶν ἀγρυπνιῶν του καὶ τῶν σκυθρωπῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας διήρχετο.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα εἶχεν εὐρεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν γλυκύτερον χρῶμα, χρῶμα, τὸ ὁποῖον παρεῖχεν ἡ ἀνοιξίς, καὶ δι' αὐτὸ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ τμήμα τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤρασε καὶ τὸ ὁποῖον ὠνόμαζε : τὸ λιβάδι τῆς βρύσης.

Ἦτο ἐκεῖ ἀπὸ πέντε λεπτῶν, ὅταν ἐφθίβεν ὁ διευθυντής. Ὁ νέος ἠγγέρθη. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ διευθυντοῦ ἰδιαιτέρως τὸν συνεκίνει.

Ὁ διευθυντής διηυδύνηθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν πολὺ γρήγορα, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Μικρὸ μου φίλε, τί λέγει, πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας σήμερον ;

— Πολὺ καλλίτερα, κύριε διευθυντά.

— Καλλίτερα ! ἀληθῶς ; Δώσατέ μου τὴν χεῖρά σας. Φαίνεσθε πειὸ ἡσυχὸς ὄντως· τὰ μάτια σας εἶναι καθαρὰ . . . Αἴ ! λοιπὸν, φίλε μου, ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἐν εὐχάριστον νέον. Ἡ μητέρα σας εἶναι ἐδῶ !

— Ἡ μαμά ! ἐφώναξεν ὁ Βερτράνδος, ἐρυθριῶν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Μάλιστα, μ' ἐν ἄλλο πρόσωπον . . . Θέλετε νὰ τοὺς δεχθῆτε εἰς τὴν αἴθουσαν ;

— Ὡ ! ἐδῶ, κύριε διευθυντά, ἂν ἐπιτρέπετε . . ., ἀμέσως μάλιστα. Δὲν εἶναι πλέον ἀνθρώποι εἰς τὸν κήπον.

— Πολὺ καλὰ, πηγαίνω νὰ σᾶς τοὺς στείλω.

Ὁ Βερτράνδος ἐκυριεύθη ἐξ ἀνυπομονησίας. Μητέρα ! ἡ μητέρα ! . . . Ἐπὶ τέλους ἤρχετο νὰ τὸν ἴδῃ. Ἄλλὰ ποῖον ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι τὸ « ἄλλο πρόσωπον », περὶ τοῦ ὁποίου τοῦ ὠμίλησεν ὁ διευθυντής ;

— Ἐχω τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν των, κύριε διευθυντά ;

— Ἄν θέλετε.

Ὁ Βερτράνδος ἔσπευσεν, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν, ποῦ θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς, συνήντησε πρὸ αὐτοῦ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἔβαινε πρὸς αὐτόν.

Ἡ Μαρίκα εἶχε παρακαλέσει τὴν μητέρα νὰ ἐμφανισθῇ μόνη. Ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε ποῖα εἶναι τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματα τοῦ Βερτράνδου, προετίμα νὰ μὴ τῷ παρουσιασθῇ εὐθύς ἀμέσως. Ἄν τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν ἦσαν πολὺ δυσμενῆ, ἤρχετο, ὅτι ἦλθε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἡ κόρη θὰ ἔμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς. Ἄλλως τε, καὶ ἡ Αἰκατερίνη προετίμα τοῦτο. Τῇ ἐφαίνετο γλυκύτερον νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μόνη μὲ τὸ παιδί τῆς.

Ὡ ! ὅταν τὸν διέκρινεν εἰς τὸν κήπον ! ὅταν ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὸν μικρὸν κομψὸν πῖλον, ποῦ ἐφόρει !

— Βερτράνδε μου !

— Μητέρα !

— Ἦλθα, τὸ βλέπεις . . . Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἀρρωστος, δόξα σοι ὁ Θεός !

— Ὁχι, μητέρα, εἶμαι καλλίτερα.

Καὶ μετὰ τὴν θερμὴν περιπτύξιν, εὐτυχεῖς καὶ οἱ δύο διὰ τὴν συνάντησιν, ἤρχισαν νὰ βαδίζουν εἰς τὸν κήπον μὲ τὰ χεῖρια σφικτὰ ἐνωμένα, καθὼς ἄλλοτε μήτηρ καὶ υἱὸς ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Πόσα πράγματα εἶχαν νὰ εἰποῦν ! πόσα πράγματα ! Αἱ γλῶσσαι των δὲν εἴξευραν ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίσουν.

— Πῶς ἄλλαξες, καλὸ μου παιδί ! εἶπε, τέλος, ἡ μητέρα. Εἰπέ μου, ὑποφέρεις ; μήπως βήχεις ;

— Ὁχι, μέινετε ἡσυχῇ, μητέρα, δὲν βήχω.

— Ὡ ! πῶς τὰ χεῖριά σου ἔγιναν τρυφερά ! . . . Φαίνεται, ὅτι δὲν δουλεύεις πειὰ στὰ χωράφια . . . Δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀσχημα ἐδῶ . . . Ὡστε εἴμπορεῖς νὰ περιπατῆς μέσα σ' αὐτὸν τὸν ὠραῖον κήπον ὅποταν θέλῃς ;

— Βεβαίωτα, μητέρα. Μερικοὶ ἀπ' ἐδῶ μέσα ἔχομεν τὴν ἄδειαν αὐτὴν. Ἰδοῦ, καθήσατε ἐδῶ, μητέρα, αὐτοῦ δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ ὁ ἥλιος . . . Καὶ ὁ μπαμπᾶς δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ ;

— Ὁχι, τοῦλάχιστον διὰ σήμερον.

— Εἶναι καλὰ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ πόσον καιρὸν θὰ μέινετε μαζί μου, μητέρα ;

— Δὲν ξεύρω, παιδί μου, αὐτὸ ἐξαρτᾶται . . .

— Ἀπὸ τί ;

— Ἀπὸ πολλὰ πράγματα . . ., ἐπιθύρουν ἡ Αἰκατερίνη μ' ἓνα τόνον ἀμφίβολον.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ νεκροκτῆ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Νεωτερισμοί.

Εν κατάστημα νεωτερισμών εις τὸ Σικάγον, διὰ τὴν καινοτομίαν, εἰσέγαγον ἐν παραδόξῳ σύστημα.

Τὸ κατάστημα τοῦτο διαθέτει ἄξια πατώματα. Διὰ τὴν κάθοδον δὲ τῶν πελατῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πατώματος εἰς τὸ ἄλλο χρησιμοποιεῖ τοβάνανα ἐπὶ κεκλιμένου ἐπιπέδου, καθὼς ἐπὶ τῶν κεκλιμένων ἐκ πάγων ἐπιπέδων εἰ βόρριοι λαοὶ δλισθαίνουν. Διὰ τὴν ἀνοδὸν βεβαίως δὲν χρησιμοποιῶνται αὐτά. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀσανσερ κατήντησε μονότονον, τὸ κατάστημα ἐφρόντισε νὰ παίξῃ κατὰ τὴν ἀνοδὸν τοῦ αὐτομάτως μουσικῆ ὠραία τριμάχια, αὐτόματα δὲ διανομῆς μοιράζουσιν κουπόνια, μὲ τὰ ὁποῖα κάθε πελάτης δικαιούται νὰ πάρῃ ἐν ἀναψυκτικῶν ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρον μᾶρ τοῦ καταστήματος, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ ὑψηλότερον πάτωμα.

Ἡ χρησιμότης τοῦ βιβλίου.

Μία δεσποινίς εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῶν γνωστῶν Ἀμερικανῶν εὐθυμογράφων Μάρκ Τουαίν, διὰ νὰ τοῦ σταίῃ ἐν βιβλίον ὡς δῶρον.

Εν βιβλίον, ἐν βιβλίον, ἀπήγγευσεν ἐκεῖνος, εἶναι πάντοτε χρήσιμον. Ἄν εἶναι καλοδεκτέον μὲ δέγμα ἐκλεκτῶν, χρησιμεύει, διὰ νὰ ἀκονίζῃ κανεὶς ἐκεῖ ἐπάνω τὰ ἔξοχα τοῦ ἂν εἶναι μικρὸν καὶ οὐχὶ ὀγκῶδες, εἴμπορεῖ νὰ τὸ βάλῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι τοῦ τραπέζιου, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ὅταν εἶναι χονδρὸν μὲ μέταλλα εἰς τὰς πλευράς, εἶναι θαυμάσιον ὄπλον ἀμύνης κατὰ τῶν κλεπτῶν ἢ κατὰ τῶν θανατικῶν τῆς πενθερᾶς καὶ ἂν, τέλος, εἶναι πλατὺ ὡς ἄτλας, τὸ χρησιμοποιεῖ κανεὶς πολὺ ὠραία εἰς τὴν θέσιν σπασμένου τζαμιοῦ.

Βλέπετε λοιπὸν τὰς ποικίλας χρησιμότητας τῶν βιβλίων. Μήπως εἶναι ψεῦμα;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπίγιουλον, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλή χάν, ἀρ. 11. Ἔσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χανίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἀνω χειρομάντιου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Ἡ ΠΕΝΘΕΡΑ

Εἰς ἐκείνους, ποῦ κάμνουν συλλογὴν πενθερικῶν τύπων—γένους θηλυκοῦ—διότι ὑπάρχουν τοιοῦτοι συλλογεῖς, ὅπως εὐρίσκονται συλλογεῖς ἀποστεωμένων θηρίων, προσφέρω δωρεὰν καὶ τὸν ἐπόμενον, διὰ νὰ πλουτίσουν τὴν συλλογὴν των.

Εὐρέθη, σὰς βεβαιῶ, ὅπως τυχαίως καὶ τὸ δημοσιογραφικὸν μου κοδάκ τὸν ἀπετύπωσε. Τὸ κοδάκ εἶναι πιστότερον τῶν ὀφθαλμῶν δι' αὐτὸ σὰς ἐγγυῶμαι περὶ τῆς πιστότητος καὶ τῆς ἀκριβείας.

Εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ εἰσέτι πενθερά, διότι οὔτε αὐτὴ ἀπέθανεν ἀκόμη, οὔτε τὸν γαμβρὸν τῆς κατώρθωσε μέχρι σήμερον νὰ τὸν ἐξαποστείλῃ. Βεβαίως δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς, εἴτε εἶναι—δηλαδή ὑπῆρξεν—ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ, εἴτε ὠραία—πενθερὰ ὠραία! τί ὀξύμωρα σχήματα!—εἴτε ἄσχημος, εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὴν μορφήν τῆς· εἰς τὸ σῶμά τῆς κυριαρχεῖ ἡ πενθερότης. Εἶναι δὲ αὐτὸ ἐν ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν, ποῦ ἐπικρατεῖ ὅλων τῶν ἄλλων καὶ μεταβάλλει εἰς θηρίον ἀνήμερον ὅ,τι μόνον πρὸς γλυκεῖαν καὶ ἡμερῇ γεροῦλαν εἴμπορούσαμεν νὰ φαντασθῶμεν.

Ἡ ἐν ἐνεργείᾳ λοιπὸν αὐτὴ πενθερὰ, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, εὐρίσκεται ἀπὸ τινος ἐν διαστάσει πρὸς τὸν γαμβρὸν τῆς.

Φυσικὸν αὐτὸ, θὰ παρατηρήσετε.

Ἐπὶ πλέον κατέφυγεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπαιτοῦσα ἀπ' αὐτόν ὅ,τι ἡ ἐξημμένη φαντασία τῆς δημιουργεῖ.

Δὲν εἶναι παράξενον καὶ τοῦτο, θὰ προσθέσετε.

Ἴσως ἔχετε δίκαιον, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ συνέχεια, ἢ ὁποία δὲν γνωρίζει προηγούμενον. Ἡ πενθερὰ αὐτὴ, ἐνῶ τὸ πρῶτὸ δικάζεται πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν γαμβρὸν τῆς, ἐνῶ ἀλληλοὑβρίζονται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου, εὐθὺς ἀμέσως διευθύνεται σπῆτι τῆς, δηλαδή εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ τῆς, ὅπου καὶ μένει καὶ ζητεῖ νὰ παρακαθῆσῃ εἰς τὸ γεῦμά του.

Καὶ ἔτσι ἡ φοβερὰ πενθερὰ κατορθώνει, νὰ τρώγῃ μὲ τὸν γαμβρὸν τῆς, καὶ συγχρόνως νὰ τρώγεται.

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας, ζητεῖ κατ' οἶκον παραδόσεις. Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτᾶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατᾷ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Αετούραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ., Γαλατᾶ, ὁδῷ Γιοργαντζιλέρ, ἀριθμ. 85, Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σαφρονιάδου.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκειτε: Πανία διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσέψια, κενβέτες, σιόρια, τραπεζομάνδουλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθνηοτάτας.

Παλαιὰ ἀνδελὸπ τροχῶν αὐτοκινήτων πρὸς πώλησιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Διορισμός. — Μὲ πολλὴν χαρὰν ἀναγγέλλομεν, ὅτι ὁ εὐρυμαθέστατος καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτατος διδάκτωρ τῶν νομικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Φαζήλ Ναζμὴ βέης Ρουκουναζῆς διορίσθη τακτικὸν μέλος τοῦ ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Πανεπιστημίῳ ἐδρεύοντος καὶ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐξαγρωμένου Συμβουλίου ἐπὶ τῶν συγγραφῶν καὶ μεταφράσεων. Ὁ Φαζήλ Ναζμὴ βέης τυγχάνει γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστιας μας ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῷ «Ἀπ' Ὅλα» ἔργων αὐτοῦ, ἅτινα τόσον ἐγοήτευσαν τοὺς παρακολουθῆσαντας αὐτὰ. Συγχαίρομεν θερμῶς τὸν φίλον συνεργάτην διὰ τὸν διορισμὸν τοῦτον, ὅστις ἐπαξίως ἐπισιέφει τὰ πολλὰ τοῦ ἀδιδῶτος προσόντα, εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι θέλομεν προσεχῶς ἀναγογεῖλαι νέαν προαγωγὴν του, ἐκτιμωμένης δεόντως τῆς μεγάλης αὐτοῦ εὐρυμαθείας.

Βάπτισις. — Ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κύκλου συγγεῶν καὶ φίλων ἐτελέσθη τὸ Σάββατον ἡ βάπτισις τοῦ χαριτωμένου βλαστοῦ τοῦ κ. Κωνστ. Σ. Βουτυρᾶ, διευθυντοῦ τοῦ «Νεολόγου». Τὸν νεοφωτιστὸν ἀνεδέχθη ἐκ τῆς κολυμβήθρας ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐμπορορράπτου κ. Πήλιουρη, ὀνομάσας αὐτὸν Σταύρον. Εὐλοκρινὴ συγχαρητήρια ἀπευθύνομεν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ νεοροῦ Σταύρου Κ. Βουτυρᾶ, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγείαν καὶ μακροβιότητα.

Ἀνάργωσις. — Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἡ ὁμογενὴς τοῦ Φερίκιου κοινότης ἐπληροφόρηθη τὴν τελείαν ἀνάργωσιν τοῦ κ. Σταύρου Νικολοπούλου, ὅστις μετ' ἀκαταπονήτου φιλοπονίας καὶ δραστηριότητος ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν δρᾷ ὑπὲρ τῆς λυσιτελοῦς λειτουργίας καὶ προαγωγῆς τῶν κοινοτικῶν τοῦ Φερίκιου καθιδρυμάτων.

Μνημόσυνον. — Εἰς τὴν πεφιλημένην μου Ὑραλίην. Ἦσο ῥόδον ὠραῖον, σκορπίζον πέριξ τὸ γλυκὺ ἄρωμά σου καὶ τὰ πλήρη ζωῆς καὶ ἰκμάδος πέταλά σου χθὲς ἔτι μᾶς προσεμεϊδίον. Θάλλον πάντοτε, ἦσο τὸ χάρμα, ἡ ἐλπίς, ἡ φωτεινὴ ἀκτίς τῆς δυστήνου μητρὸς σου, τὸ καύχημα τῆς σχολῆς, ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ τῶν συμμαθητριῶν σου. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἀσπλάγχχνος πνοὴ τοῦ Χάρου διήλθε πλησίον σου ὡς συρίζων δαίμων καὶ, κάλυξ ἔτι ἀκμαῖος, ἐμσράνθη καὶ ἔγειρες τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἀνεγείρῃς αὐτὴν πλέον. Ἡ μαινομένη πνοὴ τοῦ σὲ ἀφήρησε καὶ ἀπέτηξ, ἀπέτηξ, Ὑραλίη μου, ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν μας, ἵνα μεταβῆς εἰς τὰς αἰθερίους μονὰς, εἰς ὑψὲς ἀπροσπέλαστα εἰς ἡμᾶς τοὺς βροτούς, εἰς τὸ αἰώνιον φῶς, πολίτης νῦν τοῦ οὐρανοῦ. Αἱ ρίζαι σου ὅμως, πεφιλημένον μου Ῥόδον, ἦσαν βαθέως ἐρριζωμέναι ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν καὶ, ἂν ἡ ἀπαισία καὶ βιαία ἀπόσεισις τῶν συνέτριψε τελείως τὴν καρδίαν τῆς ταλαίνης μητρὸς σου, συνεκλόνησε δεινῶς ἐπίσης καὶ τὰς καρδίας τῶν συμμαθητριῶν σου, αἵτινες, ἐνῶ χθὲς ἔτι σοὶ ἠῦχοντο καλὴν ἐπιτυχίαν, σήμερον σοὶ ἀποθέτουσι τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Καὶ ἐγώ, πεφιλημένημου συμμαθήτρια, συναισθανομένη βαθύτατα τὸν σκληρὸν καὶ αἰφνίδιον χωρισμὸν σου, ἔρχομαι νὰ ἀναπέμψω σιόνους λύπης, οἵτινες εἶναι ἀμυδρὰ ἀπόχρωσις τῆς κατακλυζούσης τὴν καρδίαν μου λύπης. Ἄλλ' ὅσον ἀσθενεῖς καὶ ἂν εἶναι θὰ ἀνέλθουν μέχρι σοῦ, ὦ φίλη, οἱ γόοι τῆς ψυχῆς μου καὶ μέσα εἰς τὸν θρηῖνόν των θ' ἀκουσῆς νὰ σὲ ψιθυρίζωσιν, ὅπως ἄλλοτε ἐδῶ κάτω, τὴν αἰώνιαν πρὸς σὲ ἀγάπην μου.—Α. Μ.

Ἀσὺλον τῶν μητέρων. — Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν διεξήχθη ἡ πρὸς ὄφελος τοῦ «Ἀσύλου τῶν Μητέρων» δοθεῖσα κινηματογραφικὴ παράστασις ἐν τῷ κινηματογράφῳ «Ῥδεῖφ» τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης. Εἶναι τόσον γνωστὴ ἡ εὐεργετικὴ δράσις τοῦ σωματείου τοῦτου, τὸ ὁποῖον διευθύνουσι καὶ ἀποτελοῦσιν εὐγενέσταται καὶ διακεκριμένα κυρία τῆς κοινωνίας μας, ὥστε πᾶς ἐπαινος καὶ πᾶσα σύστασις παρέλκει, δικαίως δὲ τυγχάνει τῆς ἀκραιφνοῦς ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως, διὰ τὰς πολλαπλὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μητέρων βοήθειας, ἃς παρέχει.

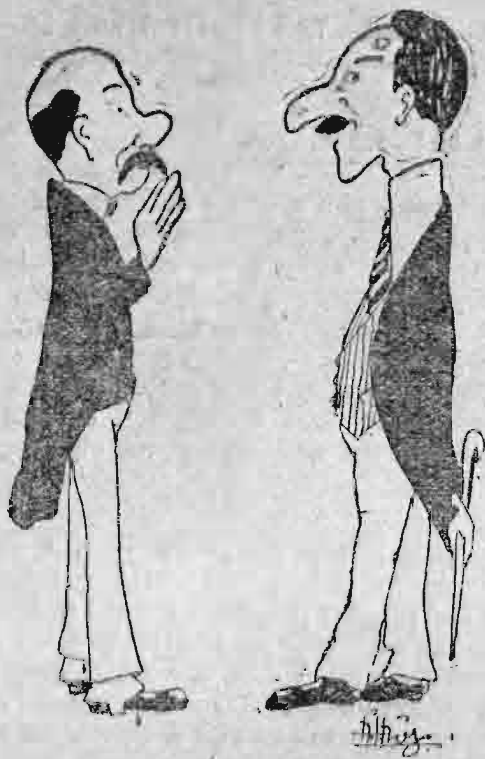
Συναυλία. — Ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ὀδυσσεὸς Σεμίρη δοθεῖσα τὴν Κυριακὴν συναυλία ἐστέφη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Ὁ συμπαθέστατος ὑψίφωνος ἐπεφύλαξεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ γλυκυτάτου καλλιτεχνικῶς ἀπολαύσει, ἐκτελέσας μετὰ πολλῆς δεξιότητος τὰ δύσκολα ἔργα τοῦ προγράμματος. Ἐπίσης ὑπερῆρεσαν ὁ κ. Γ. Κατοζᾶς, ὁ καθηγητὴς τοῦ κλειδοκυμβάλου κ. Γ. Κάρζις, ὁ μικρὸς βιολιστὴς κ. Ο. Ροζεντζδάκι μετὰ τοῦ ἐπίσης μικροῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐν γένει τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἀπεκόμισε καλλίστας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς συναυλίας τοῦ κ. Σεμίρη, ὃν καὶ ζηηρότατα συνεχάρη.

Εχεμύθεια.

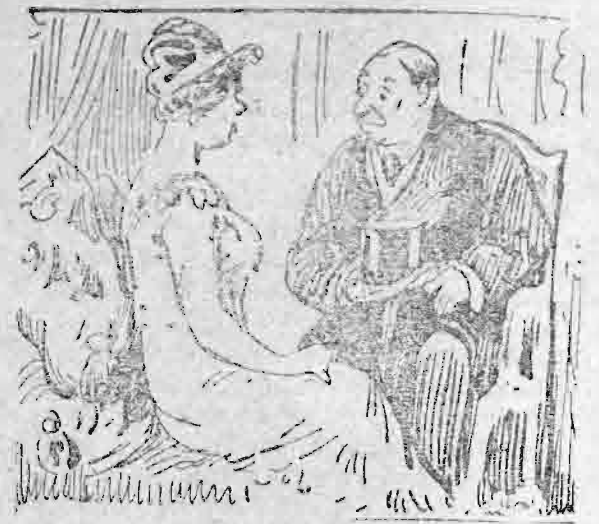
— Θέλεις νά σου είπω ένα μεγάλο μυστικό ;
Είμαι άπένταρος και έχω ανάγκη από μιά λίρα
— Νά είσαι βέβαιος δια τήν εχεμύθειάν μου.
Και μάλιστα, θέλεις νά με πιστεύσης ; δέν ήκουσε τίποτε.

Πρόγνωσης.

— Και είναι καλό τό βροχόμετρο που άγόρασες ;
— Καλό, λέει! Τό πρωί έδειχνε θύελλα και τό βράδυ ήλθεν... ή πεθερά μου.

Πρόσδος.

— Και ή κόρη σας, δέν άμφιβάλλω, θα κάμνη πολλές προσόδους εις τό πιάνο.
— Βεβαιότατα! τουλάχιστον ό διδάσκαλος της τό ύμολογεί. Προχθές, που έπαιζαν μαζί, της έλεγον : «Είστε πέντε χρόνους έμπρός από μένα».

ΕΥΘΥΜΑ

Εξελίξεις.

*Ο σύζυγος.—Όταν σ' ένυμφεύθη, είχον δια σέ μίαν λατρείαν άπεριόριστον, μευ ήρχετο ή διάθεσις νά σε καταφάγω...
*Η σύζυγος.—Ενψ τώρα ;
*Ο σύζυγος.—Ματενόησα, διότι δέν τό έκαμα.

Απόδειξεις.

*Ο γραμματέας πρós μόλις άφικθέντα επισκέπτην.—Άπευθυνθήτε, κύριε, εις τό διπλανόν γραφείον.
*Ο επισκέπτης.—Και πώς τό λέγετε αυτό, άφου δέν σάς εζήτησα άκόμη τίποτε, δέν σάς είπα διατί ήλθον.
*Ο γραμματέας.—Περιτόν, κύριε, έδώ είναι τό γραφείον αίτήσεων γάμου· σάς βλέπω δέ άρκστά φαιδρόν, ώστε νά θέλετε νά καταφύγετε εις τό έσχατον αυτό μέσον...

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

Καθ' εκάστην :

Εκ Γεφύρας 9 30' π. μ. 5 μ. μ. 6 15 μ. μ.
> Πριγκήπου 7 — > 8 > 4 — >

Τάς Παρασκευάς και Κυριακάς :

Εκ Γεφύρας 9 π. μ. 10 π. μ. 6 15 μ. μ. 7 45 μ. μ.
> Πριγκήπου 6 30 > 7 30 > 4 μ. μ. 5 30 >

ΘΩΜΑΝ. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

	πρωία			εσπέρα		
	πρωία	εσπέρα	εσπέρα	πρωία	εσπέρα	εσπέρα
Χαϊδάρ Πασά	7 28	10 42	3 05	4 55	5 50	6 45
Κιζιλ Τοπράκ	7 37	10 51	3 14	5 04	5 59	6 54
Φενέρ Γιολεσού	7 42	10 55	3 19	5 08	6 03	6 58
Γκιόζ Τεπέ	7 48	11 01	3 25	5 14	6 09	7 04
Ερέγκιοι	7 54	11 07	3 31	5 20	6 15	7 10
Σουαδιέ	—	—	—	—	6 19	7 14
Μποσταντζίκ	8 01	11 14	3 38	5 27	6 24	7 19
Μάλτεπε	8 11	11 23	3 47	5 36	6 33	7 28
Χαρταλιμής	8 21	11 35	4 —	5 48	6 46	7 40
Παντειχ. (άφιξ.)	8 32	11 43	4 08	5 56	6 54	7 48

	πρωία			εσπέρα		
	πρωία	εσπέρα	εσπέρα	πρωία	εσπέρα	εσπέρα
Παντειχίου	5 52	7 09	8 12	9 —	12 28	4 34
Χαρταλιμής	6 01	7 18	8 22	9 09	12 37	4 45
Μάλτεπε	6 14	7 30	8 34	9 22	12 49	4 57
Μποσταντζίκ	6 24	7 39	8 43	9 31	12 58	5 07
Σουαδιέ	—	7 45	8 49	—	—	—
Ερέγκιοι	6 33	7 52	8 56	9 41	1 08	5 18
Γκιόζ Τεπέ	6 38	7 57	9 01	9 46	1 13	5 23
Φενέρ Γιολεσού	6 43	8 03	9 06	9 52	1 18	5 28
Κιζιλ Τοπράκ	6 47	8 07	9 10	9 56	1 22	5 32
Χ. Πασά (άφ.)	6 55	8 15	9 18	10 04	1 30	5 40

Σύμφωνοι.

— Τί σκέπτεσθε, καλή μου πενθερά ;
— Τίποτε, παιδί μου· και σύ ;
— Και εγώ τίποτε. Ίδου μιά φορά επί τέλους που είμεθα σύμφωνοι.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

*Ολος ό κόσμος της πόλεως μας συγκεντρώνεται εις τους δύο δημαρχιακούς κήπους, όπου ανά δύο δοχήσονται καθ' εκάστην γοητεύουν με έκλεκτόν πάντοτε ορπερολόγ. Εις τον κήπον του Ταξιμίου υπάρχει εν ταύτῳ και Κινηματογράφος δωρεάν.
Εις τον κάτω κήπον το Μπάρ διακρίνεται δια την προθυμίαν της υπηρεσίας και την έκλεκτικότητα των ποιῶν, ό δέ Κινηματογράφος, ό άλλοτε εν τῳ Άμφιθέατρο, καταθέλγει με τάς καλλιτεχνικάς και πλήρεις ενδιαφέροντος ταινίας του.

ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ
ΚΑΔΗΚΙΟΥ
*Ο βασιλεύς των Κινηματογράφων.
Μανδολινατά. Ταινίαι θανμασίαι. Άληθής άπόλαυσις
*Ολοι στο «ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ»

Τάς άγοράς σας εις του
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188,
παραπλεύρως του Τοκαλιάν.
*Ολα τά άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη
εις τιμάς άπιστεύτως εϋθηνάς.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ του νεωτέρου στυμού
εις τό κατέστημα
της δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δίοδος Τοϋνελ, άρ. 5.
*Εν αυτῳ θα εύρετε προθυμίαν, ταχύτητα,
άφθονίαν ύλικῶν και τιμάς εϋθηνότατας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

La Lumiere Electrique
Etablissements d'entreprises electro-techniques.
(Λά Λουμιέρ Ελεκτρικ)
Εργοληπτικά Καταστήματα παντοειδούς
ήλεκτροτεχνικής εγκαταστάσεως.
ΓΡΑΦΕΙΑ : Τσετσεριάν Χάν, άρ. 10—12.
ΑΠΟΘΗΚΗ : Όδός Τελωνείου, άρ 27.

Τά παλαιά Κρασιά **ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ**
συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρῶν
ως τά μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, αδυνάτους και αναιμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, άριθμ. 52

Τύπ. Άριστοφούλου, Άναστασιάδου και Ξαε.